

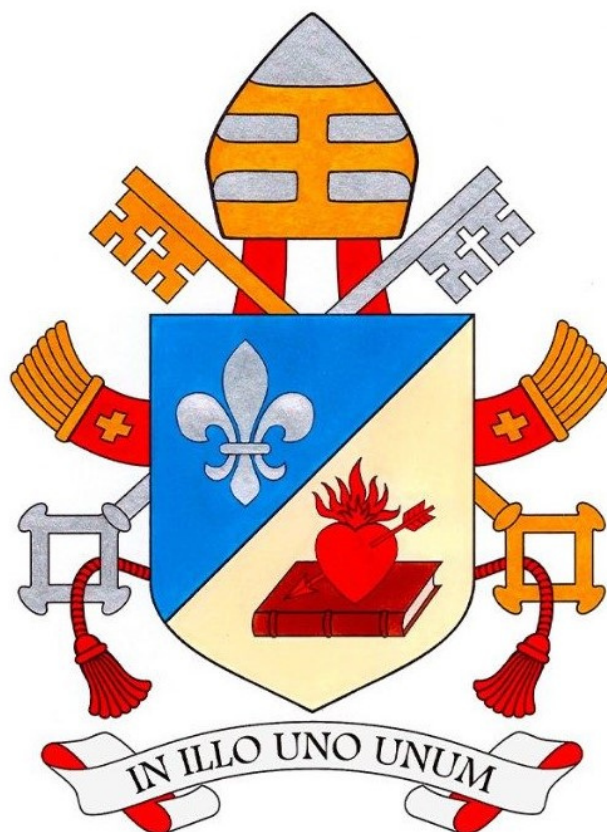
ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 18. KVĚTNA 2025

Budu tě oslavovat na věky, můj Bože, Králi.

*Leone PP. XIV
8 maggio 2025*

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, vzývejme Pána, našeho Boha, který je shovívavý a milosrdný, bohatý láskou a dobrotivý ke všemu, co stvořil:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

● Zachovej ve své lásce papeže Lva, kterého jsi pro nás vyvolil, a jenž se dnes ujímá svého úřadu, aby jako svědek naděje ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.

● Pro vítězství Tvého Syna nad mocí pekla a smrtí, ať skončí utrpení milovaného ukrajinského národa a je učiněno vše pro to, aby co nejdříve nastal skutečný, spravedlivý a trvalý mír.

● Za bezbranné, kteří trpí hladem v důsledku humanitární krize v pásmu Gazy, i za všechny, kteří se snaží poskytnout jim pomoc a podporu, aby měli dostatek zdrojů, odvahy a možnost pokračovat ve své práci.

● Prosme, aby se každý mohl prací realizovat, rodiny mohly být důstojně zaopatřeny a společnost se stala lidštější.

● Modleme se za mladé lidi, povolane k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy víry a odhodlání ke službě.

● Prosme za ty, kdo nás předešli se znamením víry a spí spánkem pokoje, ať mají účast na slávě tvého zmrtvýchvstání.

K: Pane, vyslyš prosby této své rodiny a dej, ať naše víra přináší světu hojné plody spravedlnosti a lásky. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

Orémus pro Pontífice nostro

LEONE XIV

**SALVE RITA VAS AMORIS, SPONSA CHRISTI DOLOROSA,
TU DE SPINIS SALVATORIS PULCHRA NASCERIS UT ROSA.**

(ZDRÁVAS, RITO, LÁSKY SCHRÁNO, CHOTI KRISTA
BOLESTNÁ, Z TRNU SPASITELE, CO RŮŽE KRÁSNÁ ZROZENÁ).

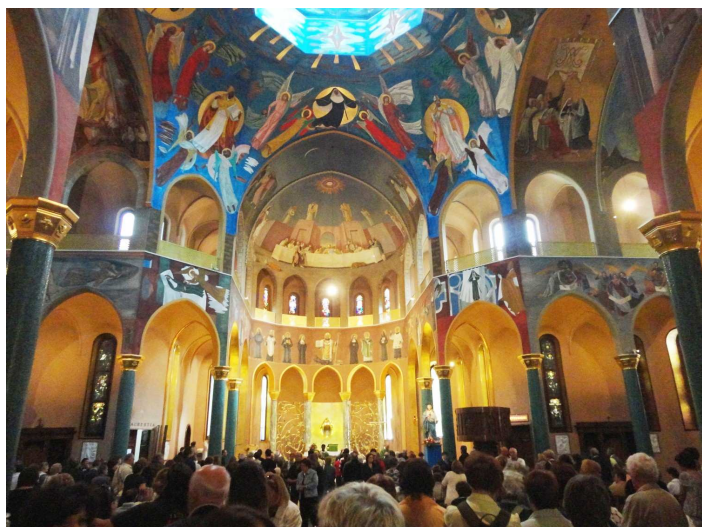
Slova na portále baziliky sv. Rity.

VLEVO: poutníci v klášteře svěťce a při eucharistii v bazilice.
DOLE: Relikviář svaté Rity, *Peregrinatio In Corde Ecclesiae*,

3. července 2011; *Iter ad christianae religionis divitias*

in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent,

4. července 2016; *Peregrinatio In Honorem Apostolorum*
Gentium Slavorum, 28. června 2019, Cascia, Umbrie, Itálie.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 25. KVĚTNA 2025

At' tě, Bože, velebí národy, at' tě velebí kdekterý národ!

AUXILIUM CHRISTIANORUM, ORA PRO NOBIS - POMOCNICE KŘESŤANŮ, ORODUJ ZA NÁS.

Poutníci v bazilice Panny Marie, Pomocnice křesťanů v Turíně,

Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet, 22.6.2015, Torino, Itálie.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

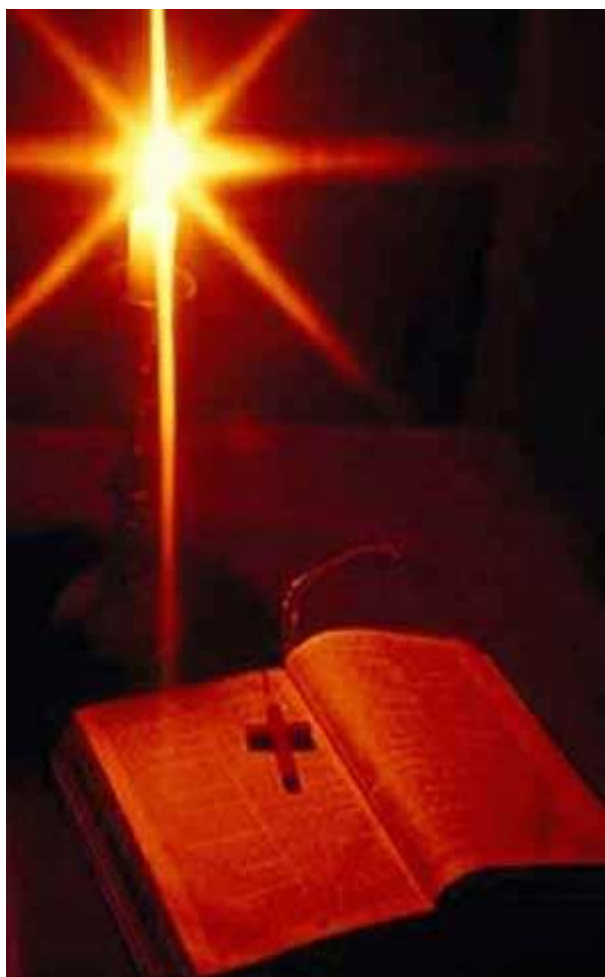
K: Bratři a sestry, v síle Božího slova, které jsme právě slyšeli, prosme nebeského Otce:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Zachovej ve své lásce papeže Lva, kterého jsi pro nás vyvolil, aby jako svědek naděje ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.
- Prosme za ty, kdo stojí v čele církevních obcí, aby byli bdělí k působení Ducha svatého a pozorní k požadavkům bratří a sester ve víře.
- Modleme se za křesťany ve světě, kteří trpí pronásledováním a násilím, at' jim Bůh dá odvahu k věrnosti.
- Na přímluvu sv. Rity, patronky nemožného, tě prosíme, zastav válku proti Ukrajině, posilni v naději ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny, a tvá spravedlnost, at' stíhá všechny, kdo k vlastnímu obohacení zneužívají jejich neštěstí.
- Modleme se za mladé lidi, povolane k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy víry a odhodlání ke službě.
- Prosme za všechny věrné zemřelé, at' vejdou do slávy nebeského Jeruzaléma.

K: Otče, dej nám svého Ducha, at' nás provází a pomáhá nám správně vykládat neměnnou zvěst Kristova evangelia současnému světu. Skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 14,21B-27

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili.

Potom prošli Pisídií a Pamfýlií a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili.

Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

ŽALM 145

Milosrdný a milostivý je Hospodin, – shovívavý a plný lásky. – Dobrotivý je Hospodin ke všem – a soucit má se všemi svými tvory. Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla – a tvoji zbožní ať

tě velebí! – Ať vypravují o slávě tvého království, – ať mluví o tvé síle! Aby poučili lidi o tvé moci, – o slávě tvé vznešené říše. – Tvé království je království všech věků – a tvá vláda trvá po všechna pokolení.

2. ČTENÍ – ZJ 21,1-5A

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není.

A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: "Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo." A ten, který seděl na trůně, řekl: "Hle – všechno tvořím nové!"

EVANGELIUM – JAN 13,31-33A.34-35

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: "Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví.

Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem."

LITURGICKÉ TEXTY 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 15,1-2.22-29

Čtení ze Skutků apoštolů.

Někteří lidé přišli z Judska do Antiochie a poučovali bratry: "Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy." Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barsabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní: "Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně. Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdraví."

ŽALM 67

Bože, buď milostiv a žehnej nám, – ukaž nám svou jasnou tvář, – kéž se pozná na zemi, jak jednáš, – kéž poznají všechny národy, jak zachraňuješ. Nechť se lidé radují a jásají, – že soudíš národy spravedlivě – a lidi na zemi řídíš. Ať tě, Bože, velebí národy, – ať tě velebí kdekterý národ! – Kéž nám Bůh žehná, – ať ho ctí všechny končiny země!

2. ČTENÍ – ZJ 21,10-14.22-23

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají základem dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však neviděl, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek – to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunce, ani měsíce, aby ho osvětlovaly, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

EVANGELIUM – JAN 14,23-29

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‚Odcházím‘ a ‚zase k vám přijdu‘. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane."

HABEMUS PAPAM

Robertum Franciscum Prevost

qui sibi nomen imposuit

LEONEM XIV

/první Urbi et Orbi Lva XIV., 8. května 2025/

Pokoj vám všem!

Drazí bratři a sestry, toto je první pozdrav vzkříšeného Krista, dobrého pastýře, který dal svůj život za Boží stáde. I já bych si přál, aby tento pozdrav pokoje vstoupil do vašich srdcí, dosáhl k vašim rodinám, ke všem lidem, ať jsou kdekoli, ke všem národům, k celé zemi. Pokoj vám!

Je to pokoj vzkříšeného Krista, pokoj neozbrojený a odzbrojující, pokorný a vytrvalý. Pochází od Boha, který nás všechny bezpodmínečně miluje. Stále máme

v uších ten slabý, ale vždy odvážný hlas papeže Františka, který žehnal Římu!

Papeže, který žehnal Římu, žehnal celému světu, celému světu, toho velikonočního rána. Dovolte mi, abych navázal na toto požehnání: Bůh nás miluje, Bůh miluje vás všechny a zlo nezvítězí! Jsme všichni v Božích rukou. Proto se nebojte, spojte se ruku v ruce s Bohem a mezi sebou a jděme vpřed. Jsme Kristovi učedníci. Kristus nás předchází. Svět potřebuje jeho světlo. Lidstvo ho potřebuje jako most, aby mohlo být dosaženo Bohem a jeho láskou. Pomozte nám také vy, pomozte si navzájem budovat mosty dialogem, setkáváním, sjednocením všech, abychom byli jedním lidem žijícím v míru. Děkuji papeži Františkovi! Chci také poděkovat všem bratrům kardinálům, kteří mě vybrali za Petrova nástupce, abych kráčet spolu s vámi jako sjednocená církev, vždy usilující o mír, spravedlnost, vždy se snažící pracovat jako muži a ženy věrní Ježíši Kristu, beze strachu, abychom hlásali evangelium a byli misionáři.

Jsem synem svatého Augustina, augustiniánem, který řekl: „S vámi jsem křesťan a pro vás biskup“. V tomto smyslu můžeme všichni společně kráčet k té vlasti, kterou nám Bůh připravil. Zvláštní pozdrav církvi v Římě! Musíme společně hledat, jak být misijní církví,

církví, která buduje mosty, dialog, vždy otevřenou přijímat jako toto náměstí s otevřenou náručí. Všechny, všechny, kteří potřebují naši lásku, naši přítomnost, dialog a lásku.

A pokud mi dovolíte, rád bych pozdravil všechny a zejména svou milovanou diecézi Chiclayo v Peru, kde věrný lid doprovázel svého biskupa, sdílel svou víru a dal tolik, aby zůstal věrnou církví Ježíše Krista.

Všem vám, bratři a sestry v Římě, v Itálii, na celém světě, chceme být synodální církví, církví, která kráčí, církví, která vždy hledá pokoj, která vždy hledá lásku, která se vždy snaží být blízko zejména těm, kteří trpí.

Dnes je den modlitby k Panně Marii Pompejské. Naše Matka Maria chce vždy kráčet s námi, být nám nablízku, pomáhat nám svou přímluvou a svou láskou.

Rád bych se proto modlil společně s vámi. Modleme se společně za toto nové poslání, za celou církev, za mír ve světě a prosme o tuto zvláštní milost Marii, naši Matku.

První augustiniánský papež je po Františkovi druhým americkým papežem, ale na rozdíl od papeže Bergoglia se 69letý Američan Robert Francis Prevost narodil na severu Ameriky a působil jako pastýř na jihu tohoto světadílu, než byl svým předchůdcem povolán do čela Dikasteria pro biskupy a Papežské komise pro Latinskou Ameriku.

Nový římský biskup si zvolil jméno Lev XIV. Narodil se 14. září 1955 v Chicagu ve státě Illinois jako syn Louise Mariuse Prevosta, který měl francouzské a italské kořeny, a Mildred Martínez, španělského původu. Má dva bratry, Louise Martina a Johna Josepha.

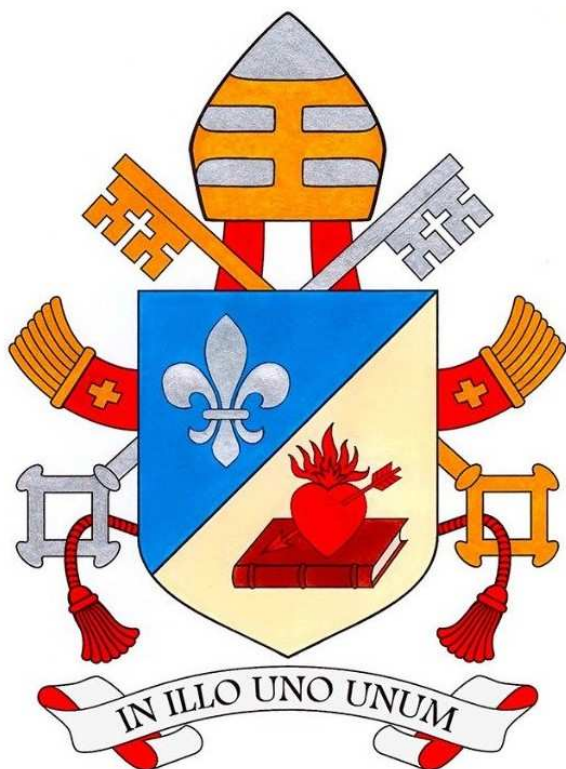
Dětství a dospívání strávil ve Spojených státech, kde nejprve studoval v malém semináři augustiniánů a poté na Villanova University v Pensylvánii, kde v roce 1977 získal titul v oboru matematika a studoval filozofii. V témže roce vstoupil do noviciátu Řádu svatého Augustina (OSA) v provincii Panny Marie Dobré rady v St. Louis. Slavné sliby složil 29. srpna 1981. Studoval na Katolické teologické unii v Chicagu, kde absolvoval teologii. V 27 letech byl vyslán řádem do Říma, aby studoval kanonické právo na Papežské univerzitě svatého Tomáše Akvinského (Angelicum). Na kněze byl vysvěcen 19. června 1982. V roce 1984 získal licenciát a poté byl vyslán do misie v Chulucanas, v Piura v Peru (1985-1986). V roce 1987 získal doktorát s prací „Úloha místního převora v řádu svatého Augustina“. V témže roce byl zvolen promotorem pro povolání a ředitelem misíí augustiniánské provincie „Matka dobré rady“ v Olympia Fields v Illinois (USA). V roce 1988 byl vyslán do misie v Trujillo jako ředitel společného formačního projektu pro augustiniánské aspiranty z vikariátů Chulucanas, Iquitos a Apurímac. Zde působil jako představený komunity (1988-1992), ředitel formace (1988-1998) a učitel profesů (1992-1998). V arcidiecézi Trujillo byl soudním vikářem (1989-1998), profesorem kanonického práva, patristiky a morálky ve velkém semináři „San Carlos a San Marcelo“. V roce 1999 byl zvolen převorem provincie Matky dobré rady (Chicago). Po dvou a půl letech ho řádová generální kapitula zvolila generálním převorem, kterým ho řád znovu pověřil na řádové generální kapitule v roce 2007. V říjnu 2013 se vrátil do své provincie (Chicago), kde působil jako učitel profesů a provinční vikář; tyto funkce zastával až do 3. listopadu 2014, kdy ho papež František jmenoval apoštolským administrátorem diecéze Chiclayo (Peru) a povýšil ho do biskupské hodnosti titulárního biskupa diecéze Sufar. Dne 7.

listopadu převzal kanonickou správu diecéze za přítomnosti apoštolského nuncia Jamese Patricka Greena a 12. prosince, na svátek Panny Marie Guadalupské, byl v katedrále své

diecéze vysvěcen na biskupa. Od 26. září 2015 byl biskupem v Chiclayo. Od března 2018 byl druhým místopředsedou peruánské biskupské konference. Papež František ho v roce 2019 jmenoval členem Kongregace pro klérus a v roce 2020 členem Kongregace pro biskupy. O tři roky později, 30. ledna 2023, jej tentýž papež povolal jako nástupce kardinála Marca Ouelleta do

čela dikasteria pro biskupy i na post předsedy Papežské komise pro Latinskou Ameriku a 30. září téhož roku jej jmenoval kardinálem.

Papežský erb představuje štít rozdělený diagonálně na dvě části: horní část má modré pozadí a je na ní vyobrazena bílá lilie; spodní část má světlé pozadí a je na ní vyobrazen symbol připomínající řád svatého Augustina: zavřená kniha, nad kterou je hořící srdce probodené šípem. Tento obraz odkazuje na zkušenost svatého Augustina, který své obrácení vysvětlil slovy „*Vulnerasti cor meum verbo tuo*“, „Probodl jsi mé srdce svým slovem“. V podstatě tedy Lev XIV. potvrdil předchozí erb, který si vybral pro svou biskupskou konsekraci, stejně jako heslo „*In Illo uno unum*“. Jedná se o slova, která svatý Augustin pronesl v kázání o „*Výkladu žalmu 127*“, aby vysvětlil, že „ačkoli je nás křesťanů mnoho, v jediném Kristu

jsme jedno“. V rozhovoru pro vatikánská média v červenci 2023 sám Prevost vysvětlil: „Jak vyplývá z mého biskupského hesla, jednota a společenství jsou součástí charismatu řádu svatého Augustina a také mého způsobu jednání a myšlení. Myslím si, že je velmi důležité podporovat společenství v církvi, a dobře víme, že společenství, účast a poslání jsou tři klíčová slova synody. Jako pro augustiniána je pro mě tedy podpora jednoty a společenství zásadní. Svatý Augustin hodně mluví o jednotě v církvi a o nutnosti ji žít.“

Pomůžte Církvi činit nové kroky vpřed

Zpráva o bílém kouři dorazila na telefony augustiniánských řeholníků v bazilice sv. Petra v Pavii, kde jsou uloženy ostatky světce z Hippony, na konci nešpor. Radost z volby prvního augustiniánského papeže je obrovská: „Slavíme. Prevost má srdce v Pavii. Okamžitě jsme

zapálili lampu vedle relikvií, aby svatý Augustin mohl podporovat, chránit a povzbuzovat Lva XIV.,“ říká otec Gianfranco Casagrande, převor komunity v tomto lombardském městě. Příležitostí ke spolupráci bylo mnoho, zejména v době, kdy Prevost byl generálním převorem řádu a Casagrande provinciálem italské provincie. Mír, spravedlnost a misie: první slova nového nástupce svatého Petra. „Jsou především odkazem na Lva XIII., velkého přítele augustiniánů“, vysvětluje Casagrande. „Byl to on, kdo svatořečil svatou Ritu, svatou Kláru z Montefalca, a blahořečil mnoho augustiniánských mnichů, mnišek a řeholnic. Byl skutečně dobrodincem řádu svatého Augustina, kromě toho, že byl papežem *Rerum novarum*, tedy obnovitelem sociálního směřování církve. Myslím si, že volbou tohoto jména navázal na celou teorii papežů od roku 1900.“ Otec Casagrande doufá, že nový papež „se zastaví tady v Pavii, aby se pomodlil ke svatému Augustinovi“. Jeho augustiniánští přátelé mu přejí, „aby jeho schopnost dialogu, vyrovnanost, inteligence a hluboké zakořenění v teologii, zejména v spiritualitě a myšlení svatého Augustina, pomohly celé církvi učinit další krok vpřed právě v následování, jak řekl, vzkříšeného Krista“. Ve světě rozervaném násilím a rozdělením se ozývá touha po jednotě, „protože pouze z této jednoty – uzavírá augustiniánský řeholník – pramení sdílení a z něj společenství, schopnost cítit se jako bratři a sestry“.

/foto: Archa sv. Augustina v Pavii/

Misionář uprostřed lidu

Sestra Grace Karina Gonzales Risco, františkánka z řádu Neposkvrněného početí, den po volbě papeže Lva XIV. napsala vatikánským médiím, aby vyjádřila svou radost z toho, že „znovu slyší tohoto biskupa, ono vzrušující poselství naděje a hledání míru“. Vypráví, že patří do diecéze Chiclayo v Peru, stejné diecéze, kterou nový papež pozdravil z lodžie Vatikánské baziliky a připomněl tamní „věrný lid, který doprovázel svého biskupa“. A tato slova pronesená ve španělštině jsou pro sestru Karinu, která již nějakou dobu žije v Římě, a pro její spolusestry jakýmsi návratem do minulosti, kdy spolu s biskupem Prevostem sdílely misii v této jihoamerické zemi. „Dojalo mě to,“ píše, „protože si vzpomněl na naši

zemi, toto gesto vypovídá mnoho o muži, který miloval své stádce, od dnešního dne nás všechny bude nosit ve svém srdci.“ Zpráva sestry Kariny byla příliš krásná, než aby zůstala bez odezvy, a tak jsme ji kontaktovali telefonicky. Vyprávěla o slzách, které jí tekly v okamžiku, kdy zaznělo „*Habemus Papam*“, a o „velkém“ úkolu, ke kterému se cítí povolána: „Modlit se za něj hodně, hodně.“ Vysvětluje, že ve diecézi Chiclayo mají františkanky školu a že tehdejší biskup jim byl vždy velmi blízký, zejména v období koronavirové pandemie. „Je to prostý člověk, augustiníán srdcem. V diecézi ho měli velmi rádi. Bylo nám líto, když odešel, cítili jsme se trochu jako sirotci po člověku, který pro nás byl důležitý, ale věděli jsme, že je schopen plnit úkol, který mu svěřil papež František.“ Jedná se o úřad prefekta Dikasteria pro biskupy, který arcibiskup Prevost zastával od roku 2023 až do svého zvolení papežem.

Sestra Karina nikdy nezapomene na okamžik, kdy právě v roce 2023 zasáhl Peru *El Niño* s intenzivními dešti a povodněmi, které ochromily zemědělství v celé zemi a nejen to. „Náš biskup chtěl přispět až do konce svého mandátu v této diecézi a požádal o pomoc pro staré lidi, kteří přišli o domov, a pro děti, které přišly o všechno.“ Peruánská františkanka pak dodává detail: „Byl takový, vyrazil na koni do oblasti Sierra del Norte“, horské oblasti v Andách. Tento detail odhaluje novou stránku Lva XIV. „V Peru měříme vzdálenosti podle času, který nám trvá cesta: z diecéze do této oblasti to trvá tři, čtyři hodiny, nejsou tam silnice, ale jen klikaté cesty, které vedou do těchto míst.“

„On je opravdu misionář a včerejším výběrem jména vyjádřil svůj životní program, když se odvolal na Lva XIII. a *Rerum Novarum*, tedy na sociální aspekt. Doufám, že bude pokračovat v linii papeže Františka, a tedy i evangelia, která je linií všech papežů, každý ve své době, ve svém okamžiku.“ Posledním přáním sestry Kariny je, aby se k papeži dostala síla modlitby Božího lidu a aby se zasazoval o mír: „To velmi potřebujeme,“ přiznává tato františkánka. „Doufám, že bude i nadále dávat světu najevo, že Bůh je blízko, že Bůh nás miluje, miluje všechny. Včera, když Lev XIV. z lodžie řekl ‚všichni‘, pomysleli jsme na *Todos, todos, todos* papeže Františka.“ Tedy na znamení kontinuity na stolci svatého Petra.

Relikvie sv. Augustina a sv. Moniky v pektorálním kříži papeže Lva XIV.

V pektorálním kříži, který měl na sobě Lev XIV. 8. května, v den své volby, když se představil světu z centrální lodžie baziliky sv. Petra, je obsaženo vzácné a hluboké poselství. Uvnitř se kromě fragmentu kosti svatého biskupa z Hippony, duchovního otce řádu svatého Augustina, nacházejí další čtyři relikvie: svaté Moniky v horní části, svatého Tomáše z Villanovy na levém rameni, blahoslaveného Anselma Polanca na pravém rameni a ctihodného Giuseppa Bartolomea Menochia ve spodní části.

Vybral je generální postulátor augustiniánského řádu Josef Sciberras jako dar, který generální kurie chtěla věnovat bratrově Robertu Prevostovi v den jeho jmenování kardinálem, 30. září 2023. Jedná se o relikvie svatých spjatých s augustiniánskou rodinou, které ztělesňují věrnost, reformu, službu a mučednictví.

Tentýž řeholník, který před vatikánskými médii neskrývá radost z volby nového papeže, vypráví, že tehdejší kardinál Prevost „byl dojatý“, když mu byl během oslavy připravené v refektáři Mezinárodní koleje sv. Moniky v Římě předán pektorální kříž, vědom si toho, že bude nosit na hrudi relikvie svatého Augustina a jeho matky Moniky.

„Den před konkláve, minulé úterý, jsem mu poslal vzkaz, aby si vzal kříž, který jsme mu darovali, aby ho chránili svatí Augustin a Monika,“ svěčuje se otec Sciberras. „Nejsem si jistý, zda ho nosil na mou radu, ale když jsem viděl, že si ho nasadil při přísaze a že si ho nechal, když se objevil ve Vatikánské bazilice, a dal mu přednost před jinými, které si mohl vybrat, byl jsem velmi šťastný.“

AUGUSTIN A MONIKA

Fragment kosti biskupa z Hippo v pektorálním kříži Lva XIV. chce rovněž připomínat řád svatého Augustina, který, založený Apoštolským stolcem v roce 1244, postupně přijímal jeho ideál života a v průběhu staletí přinášel plody svatosti skrze komunitní život, intenzivní

apoštolskou činnost, studium a hlubokou spiritualitu, vysvětluje postulátor augustiniánského řádu. Relikvie svaté Moniky je také znamením Augustinova pouta s matkou, silnou a houževnatou ženou, která svými slzami a neúnavnou modlitbou dosáhla synova obrácení. Ve Vyznáních svatý biskup vyzdvihuje její ctnosti jako dary od Boha. Papež František jí byl obzvláště oddaný a často navštěvoval její hrobku v bazilice Sant'Agostino in Campo Marzio v Římě, a to jako kardinál, tak i jako papež. Pro augustiniánský řád je postava Moniky neoddělitelná od zkušenosti obrácení a zasvěcení jejího syna, základu augustiniánské spirituality.

TOMÁŠ Z VILLANOVY

Svatý Tomáš z Villanovy, arcibiskup z Valencie, který žil mezi 15. a 16. stoletím, byl reformátorem náboženského života. Je vzorem pastýře zcela oddaného svému stádcí, „s vůní svých ovcí, abychom použili výraz tak drahý papeži Františkovi“, dodává otec Sciberras. Velkou pozornost věnoval chudým a podporoval misie v Novém světě. Tento velký teolog založil v roce 1550 seminář ve španělské Velencii – aktivní dodnes – a to ještě předtím, než Tridentský koncil upravil formaci kněží.

ANSELM POLANCO

Blahoslavený Anselmo Polanco, biskup z Teruelu, mučedník náboženského pronásledování ve Španělsku (1936-1939), je pastýř, který až do krajnosti obětoval svůj život pro duše, které mu byly svěřeny. „Dokud z mé diecéze zůstane být jen jediná žena, zůstanu,“ říkával. A zůstal věrný svému lidu i papeži, zastřelen pro své svědectví víry a pro sílu svého evangelijního slova.

GIUSEPPE BARTOLOMEO MENOCHIO

Ctihodný Giuseppe Bartolomeo Menochio, biskup z Porfíria a prefekt Apoštolského sacraria, papežský sakristán od roku 1800, statečně sloužil církvi během napoleonské bouře, zůstal neochvějný ve víře a věrný papeži i v nejtěžších chvílích. Vskutku vynikající postava římské církve - zemřel 25. března 1823 v pověsti svatosti. V roce 1991 Jan Pavel II. uznal hrdinství jeho ctností. Představuje kuriální pastýře, je jediným biskupem, který nechtěl přísahat věnost Napoleonovi, a který se zcela vydal pro římský lid.

Církev - archa spásy a maják v nocích světa

/první homílie Lva XIV., při mši svaté „pro Ecclesia“, 9. května 2025, Sixtínská kaple/

Začnu několika slovy v angličtině, zbytek bude v italštině.

Chci však zopakovat slova z responsoriálního žalmu: „Budu zpívat Hospodinu novou píseň, neboť učinil podivuhodné věci.“

A skutečně, nejen mně, ale

nám všem. Bratři kardinálové, při dnešní ranní slavnosti vás vybízím, abyste se zamysleli nad zázraky, které Hospodin učinil, nad požehnáními, kterými nás Hospodin prostřednictvím Petrovy služby neustále zahrnuje.

Vy jste mě povolali, abych nesl tento kříž a byl požehnan tímto posláním, a vím, že se mohu spolehnout na každého z vás, že budete kráčet se mnou, zatímco budeme pokračovat jako církev, jako společenství přátel Ježíše, jako věřící, abychom ohlašovali Dobrou zprávu, ohlašovali evangelium. Abychom řekli:

Odtud v italštině...

„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16,16). Těmito slovy Petr, když byl spolu s ostatními učedníky dotázán Mistrem na svou víru v něj, stručně vyjadřuje dědictví, které církev po dva tisíce let prostřednictvím apoštolské posloupnosti uchovává, prohlubuje a předává. Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, tedy jediný Spasitel a ten, který zjevuje tvář Otce. V něm se Bůh, aby se stal blízkým a přístupným lidem, zjevil nám v důvěřivých očích dítěte, v živé mysli mladíka, ve zralých rysech muže (srov. II. Vatikánský koncil, Past. konst. *Gaudium et spes*, 22), až se po svém vzkříšení ukázal svým učedníkům v oslaveném těle. Tak nám ukázal vzor svatého lidství, který můžeme všichni napodobovat, spolu se slibem věčného osudu, který však přesahuje všechny naše meze a schopnosti.

Petr ve své odpovědi zachycuje obě tyto věci: Boží dar a cestu, kterou je třeba projít, aby nás proměnil, neoddělitelné rozměry spásy, svěřené církvi, aby je hlásala pro dobro celého lidstva. Svěřené nám, vyvoleným Bohem ještě předtím, než jsme byli utvořeni v lůně své matky (srov. *Ger* 1,5), obnoveni vodou křtu a přes naše omezení a bez naší zásluhy přivedeni sem a odtud vysláni, aby evangelium bylo hlášáno každému stvoření (srov. *Mc* 16,15).

Zvláště pak Bůh, který mě skrze vaši volbu povolal, abych nastoupil na místo prvního apoštola, svěřuje mi tento poklad, abych s jeho pomocí byl jeho věrným správcem (srov. *I*

Kor 4,2) ve prospěch celého mystického těla církve, aby byla stále více městem na hoře (srov. Zj 21,10), archou spásy, která pluje po vlnách dějin, majákem, který osvětluje noci světa. A to ani tak díky majestátnosti svých staveb a velikosti svých výtvorů – jako jsou památky, v nichž se nacházíme –, jako spíše díky svatosti svých členů, toho „lidu, který si Bůh získal, aby hlásal jeho velkolepé skutky, který povolal z temnoty do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9).

Před rozhovorem, v němž Petr vyznává svou víru, však zaznívá ještě jedna otázka: „Lidé – ptá se Ježíš – za koho pokládají Syna člověka?“ (Mt 16,13). Nejedná se o banální otázku, nýbrž o důležitý aspekt našeho poslání: realitu, v níž žijeme, s jejími omezeními a možnostmi, otázkami a přesvědčeními.

„Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (Mt 16,13). Když přemýšlíme o scéně, nad kterou se zamýšlíme, můžeme na tuto otázku najít dvě možné odpovědi, které naznačují dva různé postoje.

Nejprve je tu odpověď světa. Matouš zdůrazňuje, že rozhovor mezi Ježíšem a jeho učedníky o jeho identitě se odehrává v krásném městečku Cesarea Filipova, bohatém na luxusní paláce, zasazeném do okouzující přírody na úpatí hory Hermon, ale také sídle krutých mocenských kruhů a dějišti zrad a nevěry. Tento obraz nám vypráví o světě, který považuje Ježíše za naprosto bezvýznamnou osobu, nanejvýš za kuriózní postavu, která může vzbuzovat údiv svým neobvyklým způsobem řeči a jednání. A tak, když se jeho přítomnost stane nepříjemnou pro požadavky poctivosti a morální nároky, které klade, tento „svět“ neváhá ho odmítnout a odstranit.

Existuje pak ještě jiná možná odpověď na Ježíšovu otázku: odpověď prostých lidí. Pro ně není Nazaretský „šarlatán“: je to spravedlivý člověk, který má odvahu, dobře mluví a říká správné věci, jako jiní velcí proroci v dějinách Izraele. Proto ho následují, alespoň dokud to mohou dělat bez přílišného rizika a nepříjemností. Považují ho však pouze za člověka, a proto v okamžiku nebezpečí, během umučení, ho také opouštějí a odcházejí zklamání.

Na těchto dvou postojích je pozoruhodná jejich aktuálnost. Ztělesňují totiž myšlenky, které můžeme snadno najít – možná vyjádřené jiným jazykem, ale v podstatě stejné – v ústech mnoha mužů a žen naší doby.

I dnes není málo prostředí, kde je křesťanská víra považována za něco absurdního, pro slabé a málo inteligentní lidi; prostředí, kde se jí upřednostňují jiné jistoty, jako technologie, peníze, úspěch, moc, potěšení.

Jsou to prostředí, kde není snadné svědčit o evangeliu a hlásat je a kde jsou věřící vysmíváni, pronásledováni, opovrhováni nebo nanejvýš tolerováni a litováni. Právě proto jsou to však místa, kde je mise naléhavá, protože nedostatek víry často přináší s sebou dramata, jako je ztráta smyslu života, zapomenutí milosrdenství, porušování důstojnosti

člověka v nejdramatičtějších podobách, krize rodiny a mnoho dalších ran, kterými naše společnost značně trpí.

Ani dnes nechybí kontexty, v nichž je Ježíš, ačkoli je ceněn jako člověk, redukován pouze na jakéhosi charismatického *vůdce* nebo *superčlověka*, a to nejen mezi nevěřícími, ale i mezi mnoha pokřtěnými, kteří tak nakonec žijí na této úrovni faktického ateismu.

Toto je svět, který nám byl svěřen a ve kterém jsme, jak nás tolikrát učil papež František, povolání svědčit o radostné víře v Krista Spasitele. Proto je i pro nás nezbytné opakovat: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16,16). Je nezbytné to činit především v našem osobním vztahu k němu, v úsilí o každodenní obrácení. Ale také jako církev, společným prožíváním naší sounáležitosti s Pánem a zvěstováním dobré zprávy všem (srov. II. Vatikánský koncil, Dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 1).

Říkám to především pro sebe, jako nástupce svatého Petra, když začínám toto své poslání biskupa církve v Římě, která je povolána, aby v lásce předsedala celé církvi, podle slavného výroku svatého Ignáce Antiochijského (srov. *List Římanům*, Pozdrav). On, veden v řetězech do tohoto města, místa své blížící se oběti, psal křesťanům, kteří se tam nacházeli: „Teprve tehdy budu opravdovým učedníkem Ježíše Krista, až svět neuvidí mé tělo“ (*List Římanům*, IV, 1). Měl na mysli to, že bude roztrhán divokými zvířaty v cirku – a tak se také stalo –, ale jeho slova odkazují v obecnějším smyslu na nezadatelné poslání každého, kdo v církvi vykonává službu autority: zmizet, aby zůstal Kristus, stát se malým, aby byl poznán a oslaven (srov. J 3,30), obětovat se až do konce, aby nikdo neměl nedostatek příležitosti poznat ho a milovat.

Kéž mi Bůh tuto milost dá, dnes i vždy, s pomocí laskavé přímly Marie, Matky Církve.

Kristus, naše naděje, at' oživí Církev i lidstvo v hledání míru

/papež Lev XIV. k členům kardinálského sboru, nová synodní aula, Vatikán, 10. května 2025/

Bratři kardinálové!

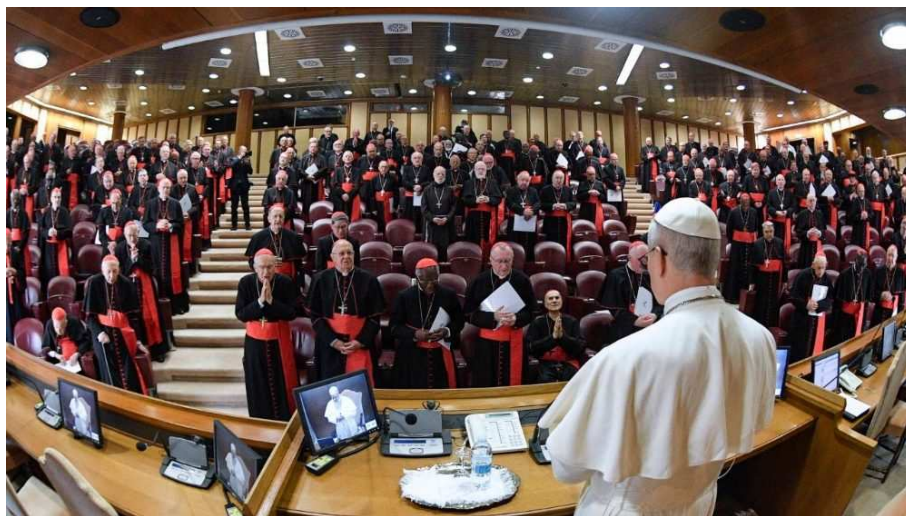
Všechny vás zdravím a děkuji vám za toto setkání a za dny, které mu předcházely, bolestné kvůli ztrátě Svatého otce Františka, náročné kvůli odpovědnosti, kterou jsme společně přijali, a zároveň, podle příslibu, který nám dal sám Ježíš, plné milosti a útěchy v Duchu (srov. Jan 14,25-27).

Vy, draží kardinálové, jste papežovými nejbližšími spolupracovníky, a to mi je velkou útechou při přijímání břemene, které jasně převyšuje mé síly, stejně jako síly kohokoli jiného. Vaše přítomnost mi připomíná, že Hospodin, který mi svěřil toto poslání, mě nenechává samotného, když nesu jeho odpovědnost. Vím především, že mohu stále, opravdu stále počítat s jeho pomocí, pomocí Boží, a díky jeho milosti a prozřetelnosti také s vaší blízkostí a blízkostí mnoha bratrů a sester po celém světě, kteří věří v Boha, milují církev a modlitbou a dobrými skutky podporují Kristova náměstka.

Děkuji děkanovi kardinálského kolegia, kardinálu Giovannimu Battistovi Re – zaslouží si potlesk, alespoň jeden, ne-li víc ..., jehož moudrost, plod dlouhého života a mnoha let věrné služby Apoštolskému stolci, nám v této době velmi pomohla. Děkuji komořímu Svaté římské církve, kardinálu Kevinovi Josephovi Farrellovi, za cennou a náročnou roli, kterou sehrál v době sedisvakance a při svolání konkláve. Mé myšlenky se upínají také k bratrům kardinálům, kteří se ze zdravotních důvodů nemohli zúčastnit, a spolu s vámi se s nimi spojuji v lásce a modlitbě.

Tím, kdo chrání a vede Církev a neustále ji oživuje nadějí, je Vzkříšený, přítomný uprostřed nás, skrze lásku „vylitou do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5). Je na nás, abychom se stali poslušnými posluchači jeho hlasu a věrnými služebníky jeho spásných plánů, pamatujíc, že Bůh spíše než v hromu a zemětřesení se zjevuje v „šepotu tichého vánku“ (1 Kr 19,12) nebo, jak někteří překládají, v „tichém hlasu ticha“. To je důležité setkání, které nesmíme zmeškat a k němuž musíme vychovávat a doprovázet celý svatý Boží lid, který nám byl svěřen.

V uplynulých dnech jsme mohli vidět krásu a cítit sílu tohoto obrovského společenství, které se s velkou láskou a oddaností rozloučilo se svým pastýřem a doprovázelo ho vírou a modlitbou v okamžiku jeho konečného setkání s Pánem. Viděli jsme, v čem spočívá skutečná velikost církve, která žije v rozmanitosti svých údů sjednocených v jediné hlavě, Kristu, „pastýři a strážci“ (1Pt 2,25), pastýři našich duší. Je lůnem, z něhož jsme byli stvořeni, a zároveň stádcem (srov. Jan 21,15-17), polem (srov. Mk 4,1-20), které nám bylo svěřeno, abychom o ně pečovali, obdělávali je, živili svátostmi spásy a oplodňovali setbou Slova, aby tak, pevná ve svornosti a horlivá ve svém poslání, kráčela jako kdysi Izraelité na poušti ve stínu oblaku a ve světle Božího ohně (srov. Ex 13,21).

V této smutné i radostné chvíli, prozřetelnostně zahalené světlem Velikonoc, bych si přál, abychom společně pohlíželi na odchod zesnulého Svatého otce Františka a na konkláve jako na velikonoční událost, jako na etapu dlouhého exodu, skrze který nás Bůh vede k plnosti života; a v této perspektivě svěřujeme „Otcí milosrdenství a Bohu veškeré útechy“ (2 Kor 1,3) duši zesnulého papeže a také budoucnost církve. Papež, počínaje svatým Petrem a konče mnou, jeho nehodným nástupcem, je pokorným služebníkem Boha

a bratrů, ničím jiným. To dobře ukázali příklady mnoha mých předchůdců, naposledy sám papež František svým stylem plné oddanosti službě a životní střídmosti, odevzdanosti Bohu v čase svého poslání a klidné důvěry v okamžiku návratu do domu Otcova. Přijměme toto vzácné dědictví a pokračujme v cestě, povzbuzeni stejnou nadějí, která pochází z víry.

V této souvislosti bych si přál, abychom dnes společně obnovili svou plnou oddanost této cestě, kterou již po desetiletí kráčí celá všeobecná církev v návaznosti na II. Vatikánský koncil. Papež František mistrně připomněl a aktualizoval její obsah v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium*, z níž bych chtěl zdůraznit některé základní body: návrat k primátu Krista v hlásání (srov. č. 11); misijní obrácení celého křesťanského společenství (srov. č. 9); růst v kolegiálnitě a synodalitě (srov. č. 33); pozornost k *sensus fidei* (srov. č. 119-120), zejména v jeho nejvlastnějších a nejinkluzivnějších formách, jako je lidová zbožnost (srov. č. 123); láskyplná péče o poslední, o zavržené (srov. č. 53); odvážný a důvěryplný dialog se současným světem v jeho různých složkách a podobách (srov. č. 84; II. Vatikánský koncil, Past. konst. *Gaudium et spes*, 1-2).

Jedná se o evangelní principy, které odjakživa oživují a inspirují život a dílo Boží rodiny, o hodnoty, skrze které se zjevila a nadále zjevuje milosrdná tvář Otce v jeho Synu, který se stal člověkem, konečnou nadějí všech, kdo upřímně hledají pravdu, spravedlnost, mír a bratrství (srov. Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*, 2; František, Bula *Spes non confundit*, 3).

Právě proto, že se cítím povolán, abych pokračoval v této tradici, rozhodl jsem se přijmout jméno Lev XIV. Důvodů je několik, ale hlavní je ten, že papež Lev XIII. ve své historické encyklice *Rerum novarum* řešil sociální otázku v kontextu první velké průmyslové revoluce; a dnes církev nabízí všem své sociální učení, aby mohla reagovat na další průmyslovou revoluci a na vývoj umělé inteligence, které přinášejí nové výzvy pro

obranu lidské důstojnosti, spravedlnosti a práce.

Nejdražší bratři, rád bych zakončil tuto první část našeho setkání tím, že přijmu za své – a navrhnou také vám – přání, které svatý Pavel VI. vyslovil na počátku své petrovské služby v roce 1963: „Ať hojnost Boží milosti, ať sama Boží síla – bez níž nic

není platné, nic není svaté – jako velký plamen víry a lásky zapálí všechny lidi dobré vůle, osvětlí cesty vzájemné spolupráce a přitáhne k sobě lidstvo, opětovně a navždy“ (Poselství celé lidské rodině *Qui fausto die*, 22. června 1963).

Kéž jsou to také naše pocity, které s Boží pomocí proměníme v modlitbu a skutky. Děkuji!

První cesta papeže Lva XIV. – svatyně Panny Marie, Matky Dobré rady

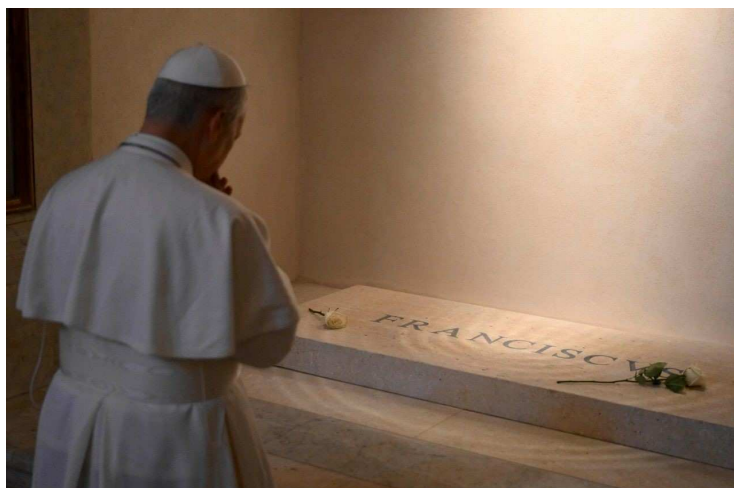
/Genazzano, 10. května 2025/

„Velmi jsem si
přál přijet sem v
těchto prvních
dnech nového
úřadu, který mi
svěřila církev,
abych pokračoval
v tomto poslání
jako nástupce
svatého Petra.“
Po vzpomínce na
svou návštěvu
tohoto poutního
místa po zvolení
generálním
představeným
Řádu sv.

Augustina a na své rozhodnutí „obětovat život církvi“ papež znovu vyjádřil svou „důvěru v Matku Dobré rady“, která je zdrojem „světla a moudrosti“, slovy, která Maria pronesla ke služebníkům v den svatby v Káně, jak je zaznamenáno v Janově evangeliu: „Cokoli vám řekne, to udělejte.“

Na zpáteční cestě z mariánské poutní svatyně Genazzano, se papež Lev XIV. zastavil v bazilice Santa Maria Maggiore vzdát hold svému předchůdci. Pomodlil se u jeho hrobu a na mramorový pomník s nápisem „Franciscus“ položil bílou růži. V modlitbě setrval také před ikonou Salus Populi Romani, pozdravil stovky lidí, kteří přišli ke hrobu zesnulého papeže a na růženec a byli překvapeni jeho příjezdem.

Naučit se naslouchat Bohu a odvážně vydávat svědectví evangeliu

/homílie Lva XIV. při Eucharistii u hrobu sv. Petra v kryptách vatikánské baziliky, 11. května 2025/

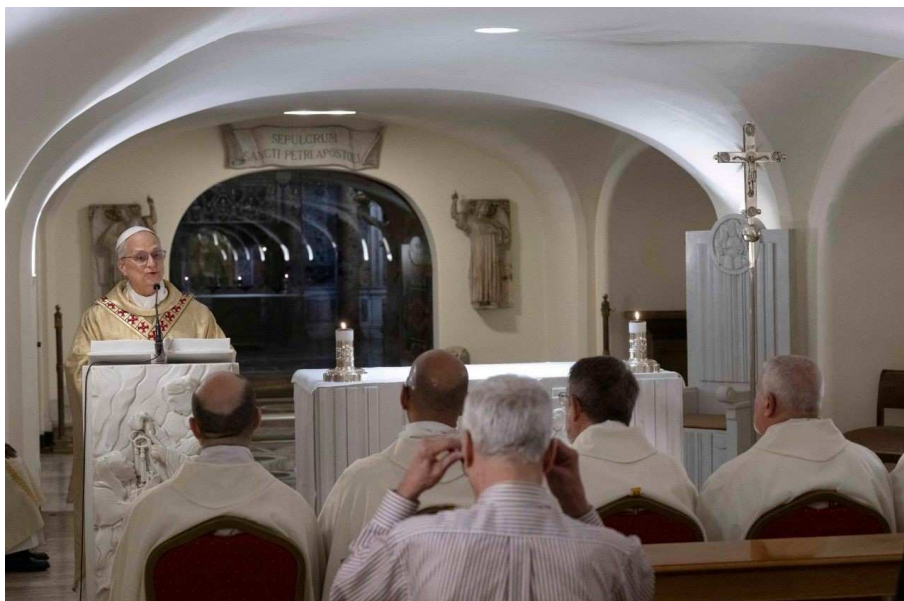
Začnu několika slovy v angličtině a možná přidám něco v italštině.

Evangelium, které jsme právě slyšeli v tuto neděli Dobrého pastýře: Moje ovce poslouchají můj hlas, já je znám a ony mě následují.

Na Dobrého pastýře myslím zejména v tuto neděli, která je v velikonočním čase tak významná. Zatímco slavíme

začátek nové mise, ke které mě církev povolala, není lepšího příkladu než sám Ježíš Kristus, jemuž odevzdáváme svůj život a na němž závisíme. Ježíš Kristus, kterého následujeme, je Dobrý pastýř a ten, kdo nám dává život: cestu, pravdu a život. Proto s radostí slavíme tento den a hluboce si vážíme vaší přítomnosti zde.

Dnes je Den matek. Myslím, že je tu přítomna pouze jedna matka: šťastný Den matek! Jedním z nejkrásnějších projevů Boží lásky je láska, kterou matky prokazují zejména svým dětem a vnoučatům.

Tato neděle je zvláštní z několika důvodů: jedním z prvních, které bych zmínil, jsou povolání. Během nedávné práce kardinálů, před volbou nového papeže i po ní, jsme hodně mluvili o povoláních v církvi a o tom, jak je důležité, abychom všichni společně hledali. Především tím, že budeme dávat dobrý příklad svým životem, s radostí, žijíce radost evangelia, neodrazujeme ostatní, ale

hledáme způsoby, jak povzbudit mladé lidi, aby naslouchali hlasu Hospodinovu, následovali ho a sloužili v církvi. „Já jsem dobrý pastýř“, říká nám.

Nyní přidám ještě pár slov v italštině, protože poslání, které plníme, se již netýká pouze jedné diecéze, ale celé církve: tento univerzální duch je důležitý. Nacházíme ho také v

prvním čtení, které jsme slyšeli (Sk 13,14.43-52). Pavel a Barnabáš jdou do Antiochie, nejprve k Židům, ale ti nechtějí naslouchat hlasu Páně, a tak začínají hlásat evangelium celému světu, pohanům. Vydávají se, jak víme, na tuto velkou misi. Svátý Pavel přichází do Říma, kde nakonec také dokončil své poslání. Další příklad svědectví dobrého pastýře. Ale v tomto příkladu je také velmi zvláštní výzva pro nás všechny. Říkal jsem to také velmi osobním způsobem, co znamená hlásat evangelium celému světu.

Odvahu! Nebojte se! Ježíš v evangeliu mnohokrát říká: „Nebojte se“. Musíme být odvážní ve svědectví, které dáváme slovem a především životem: dáváním života, službou, někdy i velkými oběťmi, abychom mohli žít právě tuto misi.

Viděl jsem malou úvahu, která mě velmi zaujala, protože se objevuje i v evangeliu. V tomto smyslu se někdo zeptal: „Když

přemýšlíš o svém životě, jak vysvětlíš, kam jsi došel?“ Odpověď, kterou v této úvaze dávají, je v jistém smyslu i moje, a to slovesem „naslouchat“. Jak je důležité naslouchat! Ježíš říká: „Mé ovce naslouchají mému hlasu.“ A myslím, že je důležité, abychom se všichni stále více učili naslouchat, abychom mohli vstoupit do dialogu. Nejprve s Bohem: vždy naslouchat Božímu slovu. Pak také naslouchat druhým, umět budovat mosty, umět naslouchat, abychom nesoudili, nezavírat dveře s myšlenkou, že máme veškerou pravdu a nikdo jiný nám nemůže nic říct. Je velmi důležité naslouchat hlasu Božímu, naslouchat si navzájem v tomto dialogu a vidět, kam nás Bůh volá.

Krácejme společně v Církvi, prosme Boha, aby nám dal milost naslouchat jeho slovu, abychom mohli sloužit všemu jeho lidu.

„Obracím na mocné světa: „Už nikdy válku!“

/první nedělní modlitba Regina Caeli, 11. května 2025, náměstí sv. Petra/

Milí bratři a sestry, přeji vám krásnou neděli!

Považuji za Boží dar, že první neděle mého působení jako biskupa Říma je Neděle Dobrého pastýře, čtvrtá neděle velikonočního období. V tuto neděli se vždy při mši svaté čte evangelium podle svatého Jana z desáté kapitoly, v němž se Ježíš představuje jako pravý pastýř, který zná a miluje své ovce a dává za ně svůj život.

V tuto neděli se již po dvaasedesáté slaví *Světový den modlitby za povolání*. Dnes se navíc v Římě koná Jubilejní den hudebních kapel a lidových vystoupení. Srdečně zdravím všechny poutníky a děkuji jim, že svou hudbou a vystoupeními zpřijemňují svátek, svátek Krista, Dobrého pastýře: ano, je to

On, kdo vede Církev svým Duchem Svatým.

Ježíš v evangeliu říká, že zná své ovce a že ony jeho hlas slyší a jdou za ním (srov. *J 10,27*). Jak učí papež svatý Řehoř Veliký, lidé „odpovídají lásce toho, kdo je miluje“ (*Homilie 14, 3-6*).

Dnes tedy, bratři a sestry, mám radost, že se s vámi a se vším Božím lidem modlím za povolání, zejména za povolání ke kněžství a k řeholnímu životu. Církev je velmi potřebuje! Je důležité, aby mladí muži a ženy našli v našich společenstvích *přijetí, naslouchání a povzbuzení* na své cestě povolání a aby mohli počítat s věrohodnými vzory velkorysé oddanosti Bohu a bratřím.

Přijměme pozvání, které nám papež František zanechal ve svém poselství k dnešnímu dni: pozvání přijímat a doprovázet mladé lidi. A prosíme nebeského Otce, abychom byli jeden pro druhého, každý podle svého stavu, pastýři „podle jeho srdce“ (srov. *Ger 3,15*), schopní vzájemně si pomáhat kráčet v lásce a pravdě. A mladým lidem říkám: „Nebojte se! Přijměte pozvání Církve a Krista Pána!“

Panna Maria, jejíž život byl celou odpovědí na volání Pána, nás vždy provázej na cestě za Ježíšem.

Bratři a sestry,

obrovská tragédie druhé světové války skončila před 80 lety, 8. května, a vyžádala si 60 milionů obětí. V dnešní dramatické situaci, kdy se podle slov papeže Františka opakovaně hovoří o třetí světové válce, se i já obracím na světové vůdce a opakuji stále aktuální výzvu: „Už nikdy válku!“

Nosím v srdci utrpení milovaného ukrajinského lidu, ať je učiněno vše pro to, aby co nejdříve nastal skutečný, spravedlivý a trvalý mír. Ať jsou propuštěni všichni vězni a děti se mohou vrátit ke svým rodinám.

Hluboce mě bolí, co se děje v pásmu Gazy, okamžitě zastavte palbu! Poskytněte humanitární pomoc vyčerpanému civilnímu obyvatelstvu a propuštěte všechny rukojmí!

S uspokojením jsem naopak přijal oznámení o příměří mezi Indií a Pákistánem a doufám, že prostřednictvím nadcházejících jednání bude možné brzy dosáhnout trvalé shody. Ale kolik dalších konfliktů je ve světě! Tento naléhavý apel svěřuji Královně míru, aby jej přednesla Pánu Ježíši a vyprosila nám zázrak míru.

A nyní s láskou zdravím všechny vás, římské občany a poutníky z různých zemí. Zdravím členy Britské a zahraniční biblické společnosti, skupinu lékařů ze španělské Granady, věřící z Malt, Panamy, Dallasu v Texasu, Valladolidu, Torrelodones, Madridu, Montesilvana a Cinisi v Palermu.

Zdravím účastníky akce „Zvolme život“, mladé lidi z Bratrstva Panny Marie Neposkvrněné a svatého Františka z Assisi z Reggio Emilia.

Dnes se v Itálii a v dalších zemích slaví Den matek, srdečně zdravím všechny maminky a modlím se za ně i za ty, které již jsou v nebi.

Všechny maminky srdečně zdravím!

Děkuji vám všem a přeji vám krásnou neděli!

„Odzbroyme slova a pomozme odzbroit svět“

/setkání papeže Lva XIV. se zástupci světových sdělovacích prostředků, 12. května 2025, Aula Pavla VI./

Dobré ráno a děkuji vám za toto nádherné přivítání! Říká se, že když tleskají na začátku, až tak moc to neznamená... Ale pokud budete na konci pořád bdělí a budete mít ještě chuť tleskat... Velice pěkně vám děkuji!

Bratři a sestry,

vítám vás, zástupce médií z celého světa. Děkuji vám za práci, kterou jste již vykonali a kterou nadále konáte v této době, která je pro církve především časem milosti.

V „řeči na hoře“ Ježíš řekl: „Blahoslavení tvůrci pokoje“ (Mt 5,9). Toto blahoslavenství se týká nás všech a zvláště vás: vyzývá každého z nás, aby usiloval o jinou komunikaci – takovou, která neusiluje za každou cenu získat souhlas, nezahaluje se do agresivních slov, nepřebírá model soutěživosti, nikdy neodděluje hledání pravdy od lásky, se kterou ji máme pokorně hledat. Klid začíná v každém z nás – v tom, jak se díváme na druhé, jak je posloucháme, jak o nich mluvíme. A právě proto je způsob, jakým komunikujeme, zásadně důležitý: musíme říci „ne“ válce slov a obrazů, musíme odmítnout paradigma války.

Dovolte mi proto dnes znovu vyjádřit solidaritu církve s novináři, kteří jsou uvězněni za to, že chtěli mluvit pravdu – a zároveň chci svými slovy poprosit o jejich propuštění. Církve v těchto svědcích – a myslím i na ty, kteří podávají zprávy o válce i za cenu vlastního života – rozpoznává odvahu těch, kteří brání důstojnost, spravedlnost a právo národů na informace, protože jen informované národy mohou činit svobodná rozhodnutí. Utrpení těchto vězněných novinářů je výzvou pro svědomí národů a mezinárodního

společenství a zároveň nám všem připomíná, že máme chránit vzácné dobro svobody projevu a svobody tisku.

Děkuji vám, drazí přátelé, za vaši službu pravdě. V uplynulých týdnech jste byli v Římě, abyste přiblížili církev, její rozmanitost i její jednotu. Doprovázeli jste obřady Svatého týdne, podávali jste svědectví o bolesti nad smrtí papeže Františka – která se však odehrála ve světle Velikonoc. Právě tato velikonoční víra nás uvedla do ducha konkláve, během kterého jste byli mimořádně vytíženi během náročných dnů – a i při této příležitosti se vám podařilo zprostředkovat krásu Kristovy lásky, která nás všechny spojuje a činí z nás jeden lid vedený Dobrým pastýřem.

Žijeme časy, které jsou náročné nejen na prožívání, ale také na zprostředkování – jsou výzvou pro nás všechny a nesmíme před nimi utíkat. Právě naopak – tyto časy od každého z nás, v našich rozličných úkolech a službách, vyžadují, abychom nikdy nepodlehli průměrnosti. Církev musí přijmout výzvu doby – a stejně tak nemůže existovat komunikace či žurnalistika odtržená od času a dějin. Jak nám připomíná svatý Augustin: „Žijme dobře a časy budou dobré“ (Řeč 311). My sami jsme těmi časy.

Děkuji vám tedy za to, že se snažíte překonat stereotypy a kliše, kterými se často vnímá křesťanský život i samotný život církve. Děkuji, že jste dokázali zachytit podstatu toho, čím jsme, a zprostředkovat to celému světu všemi dostupnými prostředky.

Jednou z největších výzev dneška je i podpora takové komunikace, která nás dokáže vyvést z „babylónské věže“ – z chaosu jazyků bez lásky, často ideologických a zaujatých. Proto je vaše služba – se slovy, která volíte, a stylem, jaký zaujmete – tak důležitá. Komunikace totiž není jen přenos informací, ale tvorba kultury, lidského i digitálního prostředí, které se stává prostorem dialogu a setkání. A vzhledem k technologickému vývoji je toto poslání ještě naléhavější. Mám na mysli zejména na umělou inteligenci a její nesmírný potenciál, který však vyžaduje zodpovědnost a rozlišování, aby byly nástroje nasměrovány k dobru všech a přinášely prospěch celému lidstvu. Tato odpovědnost se týká nás všech – úměrně našemu věku a společenskému postavení.

Drazí přátelé, časem se budeme lépe poznávat. Prožili jsme – můžeme říci – opravdu výjimečné dny. Vy jste je sdíleli a zprostředkovali všemi komunikačními prostředky: televizí, rozhlasem, internetem, sociálními sítěmi. Velmi bych si přál, aby každý z nás mohl o těchto dnech říci, že nám odhalili kousek tajemství naší lidskosti a zanechali v nás touhu po lásce a pokoji.

Proto vám dnes opakuji výzvu, kterou nám zanechal papež František ve svém posledním poselství na Světový den společenských komunikačních prostředků: Odzbrojme komunikaci od každého předsudku, hněvu, fanatismu a nenávisti, očistěme ji od agresivity. Není nutná hlučná, silácká komunikace, ale komunikace schopná naslouchat, zachytit hlas slabých, kteří sami nemají hlas. Odzbrojme slova - a přispějeme k odzbrojení světa. Odzbrojená a odzbrojující komunikace nám umožňuje sdílet jiný pohled na svět a jednat v souladu s naší lidskou důstojností.

Vy jste v první linii při zprostředkování zpráv o konfliktech i naději na mír, o nespravedlnosti a chudobě, i o tiché práci mnohých pro lepší svět. Proto vás prosím: s uvědoměním a odvahou vybírejte cestu komunikace pokoje.

Děkuji vám všem. Bůh Vám žehnej.

Mír je nadějí lidstva

/list italského prezidenta, Sergia Mattarellly, zaslaný papeži Lvu XIV. krátce po zvolení/

„V účasti na „*gaudium magnum*“, které před pár okamžiky oznámil křesťanství a světu kardinál protodiakon, bych Vám chtěl i jménem italského lidu vyjádřit Vaší Svatosti vroucí přání dlouhého a plodného pontifikátu a také duchovního i osobního blaha.

V duchu spontánní a hluboké solidarity Italové prožívali zármutek nad úmrtím papeže Františka. Na začátku nové cesty petrovské služby jednotě církve, toužíme už od této chvíle doprovázet Vaší Svatost, s jistotou, že žádná žena ani muž dobré vůle neopomene modlitbu a láskyplnou blízkost papeži. Jsem si jistý, že dlouholeté zkušenosti z jihu světa, které Vaše Svatost získala i jako misionář, uchová zářící onen maják vůči nejslabším a nejvíce zapomenutým, na které chtěl papež František ukázat už od začátku svého pontifikátu.

V této historické chvíli, kdy velkou částí světa otrásají nelidské konflikty, v nichž nejkrutějšími následky tolikerého barbarství trpí především nevinní, bych vás rád ujistil o závazku Italské republiky usilovat o stále pevnější vztahy se Svatým stolcem, aby se nadále prosazovala vize světa a soužití mezi národy založená na míru, na záruce nedotknutelných práv, důstojnosti a svobody pro všechny lidi. Ten mír, který Vaše Svatost důrazně akcentovala ve svém prvním poselství z lodžie svatého Petra a který je nadějí celého lidstva.

Vaše Svatost je povolána k zásadnímu a dnes mnohem naléhavějšímu úkolu. Kéž k vám dorazí nejvroucnější a nejupřímnější přání všeho dobrého, má osobní i celého italského národa a celého italského národa, aby díky Vašemu vznešenému poslání dokázal vždy vítězit dialog, spravedlnost a mír.“

Duchovní a morální autorita, vyvěrající z poselství lásky, milosrdenství a naděje

/blahopřání premiérky Itálie, Giorgie Meloni papeži Lvu XIV./

Svatý otče,

jménem svým i jménem italské vlády Vám vyslovuji blahopřání k Vašemu zvolení do funkce Petrova nástupce.

Páni kardinálové, vedeni Duchem svatým, ve vás poznali vůdce všeobecné církve. Učinili tak s vědomím skutečnosti, že svět čelí „tak obtížnému a tak složitému zlomu v dějinách“, jak připomněl kardinál děkan v homilii pronesené během mše pro eligendo Romano Pontifice, vyznačujícím se epochálními výzvami, které zpochybňují naše jistoty a vyzývají každého, kdo má zodpovědnost, aby činil odvážná rozhodnutí pro dobro národů. Itálie je nerozlučně spjata s Kristovým náměstkem. Identitu, dějiny a kulturu

našeho národa nelze pochopit bez toho, co svatý Jan Pavel II. ve svém historickém projevu k italskému parlamentu definoval jako „životodárnou mízu“, kterou tvoří víra v Krista.

Náš domov je založen na mimořádné syntéze víry a rozumu. Syntéze, která umožnila italské a evropské civilizaci chápat svět, v němž je člověk středem, život je posvátný, lidé jsou svobodní a rovné důstojnosti, stát a církve jsou odlišné, ale vzájemně se respektující a společně se rozvíjejí. Civilizace, která respektuje identitu ostatních, aniž by popírala tu vlastní, a která buduje mír tam, kde jiní zasévají smrt a zkázu. Mír, který svět zoufale potřebuje, a kterého jste se Vy z lodě požehnání několikrát dovolával, připomínajíc neúnavnou a vytrvalou činnost zesnulého papeže Františka.

Italové k Vám budou vzhlížet jako k vůdci a odkazu, uznávající v papeži a v Církvi duchovní a morální autoritu, která vyvěrá z jejího nevyčerpatelného poselství lásky, milosrdenství a naděje, jež pramení z Božího slova.

S dětinnou oddaností,

Giorgia Meloni

Morální maják dnešního světa, šířící světlo naděje, spravedlnosti, solidarity a lásky

/telegram prezidenta České republiky, Petra Pavla, papeži Lvu XIV./

Vaše Svatosti,

dovolte mi, abych Vám vyjádřil upřímné blahopřání ke zvolení za nejvyššího představitele katolické církve.

Věřím, že pod Vaším vedením bude Svatý stolec jedním z morálních majáků dnešního světa, šířící světlo naděje, spravedlnosti, solidarity a lásky ke všem lidem. Jsem přesvědčen, že se Váš hlas stane silným zastáncem těch, kdo čelí útlaku, bezpráví a utrpení způsobenému nespravedlivou agresí.

Vaše Svatosti, přeji Vám ve Vaší službě hodně sil, moudrosti a odvahy. Doufám, že v budoucnu bude příležitost setkat se také osobně, rád bych Vás proto pozval k návštěvě České republiky.

S hlubokou úctou

Petr Pavel
prezident České republiky

Vděčnost Ukrajiny papeži Lvovi XIV.

„Mluvil jsem s papežem Lvem XIV. Byl to náš první rozhovor, ale byl velmi vřelý a hluboký. Poděkoval jsem Jeho Svatosti za podporu Ukrajiny a celého našeho lidu.“ Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj prostřednictvím svého účtu na sociální síti X oznámil, že měl telefonický rozhovor s nově zvoleným papežem. Telefonát potvrdil ředitel Tiskového úřadu Svatého stolce Matteo Bruni.

V dlouhém příspěvku Zelenskyj vyjádřil hluboké uznání za slova papeže během včerejšího Regina Caeli „o nutnosti dosáhnout spravedlivého a trvalého míru pro naši zemi a propuštění vězňů“. Dodal také, že s papežem hovořil „o tisících ukrajinských dětí

deportovaných z Ruska“. „Ukrajina spoléhá na pomoc Vatikánu, aby se mohly vrátit domů ke svým rodinám. Informoval jsem papeže o dohodě mezi Ukrajinou a našimi partnery, podle níž musí od dnešního dne začít úplné a bezpodmínečné příměří na dobu nejméně 30 dnů“, píše prezident. „Zopakoval jsem také připravenost Ukrajiny k dalším jednáním v jakékoli formě, včetně přímých rozhovorů – což je postoj, který jsme opakovaně zdůrazňovali“.

Na závěr příspěvku Zelenskyj vysvětluje, že pozval papeže Lva XIV. k apoštolské návštěvě Ukrajiny: „Taková návštěva by přinesla skutečnou naději všem věřícím a celému našemu národu. Dohodli jsme se, že zůstaneme v kontaktu a v blízké budoucnosti zorganizujeme osobní setkání.“

„Boží svatost se stala viditelnou v životě svaté Rity“

/kardinál Prevost-Lev XIV v homílii
o svátku sv. Rity v Casci, 22.5.2024/

S pomocí Boží milosti se stala ztělesněním víry, naděje a křesťanské lásky.

I když přešlo tolik staletí od doby, kdy žila v Roccaporeně, a následně v klášteře v Casci, její poselství a příklad zůstávají pro nás aktuální.

Boží slovo, které nám liturgie předkládá k zamyšlení, činí zřejmými některé ctnosti, které svatá Rita žila superlativním a hrdinským způsobem, a které můžeme

napodobit v každodennosti víry.

„Svatá Rita byla ženou velké důvěry v Boha, kterou projevovala v modlitbě. Žila ve spojení s Bohem skrze neustálý modlitební dialog s Ním, neomezující se pouze na specifické okamžiky dne, nýbrž každá osobní i komunitní činnost se stávala příležitostí k povznesení duše k Pánu. Papež František nás vyzval, abychom tento rok 2024 prožili jako Rok modlitby v rámci přípravy na Jubileum roku 2025, a svatá Rita nám pomůže znovuobjevit hodnotu dialogu s Bohem, který je základem duchovního života. Mnohokrát budeme prosit za sebe i za druhé; naše modlitba bude přímluvou za druhé, po příkladu svaté Rity, která spojená s Kristem prosila, aby se její synové neposkrvnili pomstou za smrt jejich otce.“

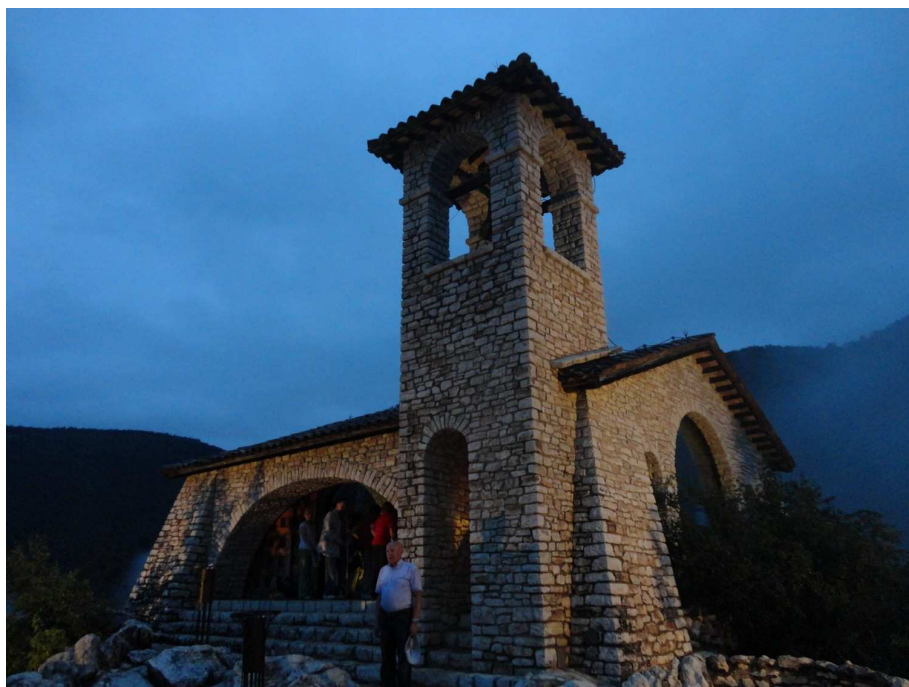
„Bůh mluví prostřednictvím slov otce, skrze dobré rady rodičů. Svatá Rita se tak dnes představuje jako krásný příklad matky a manželky. Čistou láskou pomáhala svému manželu Pavlovi vést autenticky křesťanský život, a cestu víry ukázala i svým dvěma synům. Toto je poslání manželů a rodičů: ukazovat slovy, ale především příkladem Boží lásku k svému lidu, která je láskou Krista Ženicha k církvi, jeho věrné Snoubence; a jako zrcadlo zračit Boží otcovství vůči svým dětem. Děti poznají Boha jako Otce v péči, něže a lásce svých rodičů. Rodina je školou víry a v ní se člověk učí poznávat a milovat Boha.“

„V těchto časech zasažených násilím války, kde se zdá, že poslední slovo má rivalita a nenávisť, se svatá Rita jasně jeví jako činitelka skutečného míru a smíření. Ji, které se podařilo dosáhnout usmíření mezi svou rodinou a rodinou svého zesnulého manžela, prosíme ve svých modlitbách, aby nám pomohla vyprosit dar míru ve světě, zejména na Blízkém východě, na Ukrajině a na mnoha místech, kde se nepoprává sluchu křiku nevinných.“

Svatá Rita z Cascie

(1381 - 22. května 1447)

Rita se narodila kolem roku 1381 v Roccaporeně (Umbrie), vesnici patřící pod město Cascia, jako jediná dcera manželů Antonia Lotty a Amaty Ferry. Rodiče byli hluboce věřící. Při křtu, který jí byl udělen v Cascii, dostala jméno Markéta.

Život svaté Rity byl plný mimořádných událostí a jedna z nich se odehrála už v útlém dětství. Když rodiče ponechali maličkou chvíli bez dozoru, protože

pracovali na poli, slétl se kolem ní roj včel. Přestože včely maličkou dokonale pokryly, žádná z nich ji nebodla. A tu náhodou běžel kolem košíku, do něhož byla Rita uložena nějaký rolník, který se zrovna poranil kosou na ruce, a spěchal, aby co nejdříve vyhledal ošetření. Když viděl včely, jak lítají kolem děvčátka, hned je začal odhánět. Jak tak mával rukama, aby včely zahnal, zjistil ke svému úžasu, že rána se zcela zahojila.

Tradice nám vypráví, že Rita pocítila velmi záhy řeholní povolání, a že ji dokonce navštěvoval anděl z nebe, když se uchylovala do maličkého přístřešku, aby se tam modlila.

Rita od dětství toužila po mnišském stavu. Rodiče, kteří už byli pokročilého věku, ji však ještě jako mladičkou (bylo jí 13 let) zasnoubili s Paolem Ferdinandem Mancinim, mužem, jenž byl znám svou neústupnou a tvrdou povahou. Rodiče byli naopak podle tradice 'usmiřovateli v Kristu' v politických a rodových bojích mezi guelfy a ghibelliny. Rita, navyklá povinnosti neodporovat se tedy v 17-18 (1397-1398) provdala za mladého důstojníka, jenž velel posádce v Collegiacone.

Z manželství se narodili dva synové, zřejmě dvojčata: Giangiacomo

s odpuštěním nesmíří. Nechtěla dopustit, aby jejich ruce byly potřísněny krví msty, a prosila úpěnlivě Boha, aby jim v tom zabránil; modlila se, aby raději zemřeli, než aby se stali vrahy. A vskutku, oba zemřeli v mladistvém věku, ani ne rok po otcově smrti.

Rita zůstala sama. Bylo jí něco přes třicet. Cítila, jak v jejím nitru znovu rozkvétá a dozrává touha jít za hlasem povolání, po němž už jako děvčátko tolik toužila.

Poté, co uklidnila a usmířila rodiny, chtěla vstoupit do kláštera augustiniánek sv. Maří Magdalény v Casci. Jako vdova po zavražděném však byla třikrát odmítnuta. Legenda vypráví, že se Ritě podařilo překonat všechny závory a zavřené brány na přímlovu sv. Jana Křtitele, sv. Augustina a sv. Mikuláše Tolentinského, kteří jí pomohli uskutečnit přelet z „útesu“ až do konventu v Casci, způsobem pro ni nepochopitelným. Mnišky byly přesvědčeny, že jde o zázrak a když viděly její úsměv, přijaly ji do svého

Antonio a Paolo Maria, kterým se dostalo veškeré mateřské lásky, něhy a péče. Svou vlídností a něžnou láskou, jakož i tolíkerou trpělivostí, dokázala Rita proměňovat manželův charakter a činit jej vstřícnějším. Jejich manželský život však po osmnácti letech ukončila vražda manžela, k níž došlo uprostřed noci nedaleko Torre di Collegiacone, jen několik kilometrů od Roccapioreny.

Velmi sklíčena krutou událostí hledala Rita útočiště a útěchu v modlitbě. Věrna Kristu a jeho evangeliu, naléhavě a vroucně se ve svých modlitbách obracela k Bohu také s prosbou za odpuštění vrahům svého manžela.

Současně se však chopila úsilí o usmíření, počínaje u svých synů, kteří v duchu dobového smýšlení chápali jako svou povinnost pomstít smrt otce. Vše se zdálo marným. Rita pochopila, že synové se

středu. V tomto klášteře Rita prožila 40 let v modlitbě a pokání.

Zvláště Inula ke Kristovu utrpení. Její srdce bylo stále před Ukřižovaným. Bylo to na Velký pátek roku 1432. Rita se vrátila do konventu hluboce dojata poté co slyšela nějakého kazatele zaníceně promlouvat o Kristově umučení. Padla na kolena před křížem, který se dodnes uchovává v oratoři kláštera, a prosila Krista, aby ji dopřál alespoň nepatrnou účast na svém utrpení. Byla vyslyšena. Tajemným způsobem byla na čele poraněna trnem z Kristovy trnové koruny. Patnáct let - až do smrti v roce 1447 - ji tato rána působila nesmírné bolesti a současně hlubokou vnitřní radost, neboť měla účast na spasitelném utrpení božského Vykupitele - jenž je zdrojem pravého míru. Tato rána je na jejím neporušeném těle patrná dodnes. Rita se uchýlila do své cely a „nemluvila s nikým, než s Bohem“. Navíc nosila cilicium, které jí působilo bolest, podrobovala své tělo mnoha umrtvováním: až do konce svého života spala na zemi. Poslední léta jejího života provázela nemoc.

Asi pět měsíců před smrtí, uprostřed zimy, když všude venku byl krutý mráz a vše pokrýval sníh, přišla ji navštívit jedna z příbuzných. Když se loučily, ptala se světice, co by si přála. Rita odpověděla, že by ráda růži ze své zahrady. Když se příbuzná vrátila do Roccaporeny, zašla skutečně do zahrádky. Tu ke svému velkému úžasu spatřila uprostřed sněhu nádherně rozkvetlou růži, vzala ji a odnesla Ritě.

Tak se sv. Rita stala sveticí „Trnu“ a „Růže“.

Ještě než Rita zavřela oči naposled, měla vidění Ježíše a Panny Marie, kteří ji zvali do ráje. Jedna ze spolusester viděla její duši, jak vystupuje do nebe provázena anděly a současně se v tu chvíli samy od sebe rozezněly kostelní zvony, zatímco celý klášter se naplnil líbeznou vůní a z její cely vyzařovalo jasné světlo jak by do ní vstoupilo slunce. Psal se 22. květen roku 1447.

Svatá Rita byla beatifikována 180 let a kanonizována 453 let po své smrti. K slavnostní kanonizaci došlo 24. května 1900 a stala se tak první sveticí XX. století.

*Svatá Rito, Patronko v zoufalých případech,
oroduj za nás*

*Svatá Rito, Přímlovkyně v nemožných případech,
přimlouvej se za nás.*

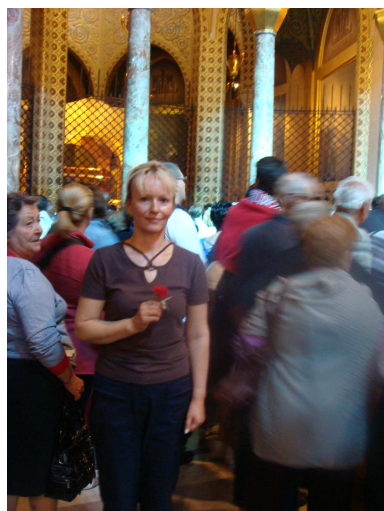
LITANIE K SVATÉ RITĚ

Plodem Ducha svatého je láska.
Ty, Rito, jsi ji žila.
(*všichni*) Vypros nám ji.

Plodem Ducha svatého je pokoj.
Ty, Rito, jsi ho žila.
(*všichni*) Vypros nám ho.

Plodem Ducha svatého je radost.
Ty, Rito, jsi ji žila.
(*všichni*) Vypros nám ji.

Plodem Ducha svatého je trpělivost.
Ty, Rito, jsi ji žila.
(*všichni*) Vypros nám ji.

Plodem Ducha svatého je odpuštění.
Ty, Rito, jsi ho žila.
(*všichni*) Vypros nám ho.

Plodem Ducha svatého je čistota.
Ty, Rito, jsi ji žila.
(*všichni*) Vypros nám ji.

Plodem Ducha svatého je věrnost.
Ty, Rito, jsi ji žila.
(*všichni*) Vypros nám ji.

Plodem Ducha svatého je sebeovládání.
Ty, Rito, jsi ho žila.
(*všichni*) Vypros nám ho.

Plodem Ducha svatého je naděje.
Ty, Rito, jsi ji žila.
(*všichni*) Vypros nám ji.

Otče náš ...

Závěrečná modlitba

Pane Ježíši, předkládáme ti dnes rukama svaté Rity naše osobní situace a naši velikou touhu po dobru našich rodin a našich společenství. Sešli nám, Pane Ježíši Kriste, Ducha svatého, aby naše jednání i slova, byla stejně jako u svaté Rity inspirována tvým evangeliem a vedena tvou milostí. Neboť ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem, v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků. Amen.

Na přímlovu svaté Rity ať nám žehná všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý. Amen.

MODLITBY K SVATÉ RITĚ

Pod tíhou bolesti se k tobě, drahá svatá Rito, utíkám s důvěrou, že budu vyslyšen.

Prosím tě, vysvobod' mé ubohé srdce z úzkostí, které mě skličují a mé duši, plné starostí, navrať pokoj. Ty, kterou Bůh předurčil jako přímluvkyni v zoufalých případech, mi vypros milost, o kterou tě vroucně prosím (*uvede se úmysl prosby*).

Jestliže jsou mé viny překážkou vyslyšení mé prosby, vyžádej mi od Boha milost pokání a odpuštění skrze upřímnou zpověď. Nedopusť, abych už nadále proléval slzy hořkosti. Světice trnu a růže, odměň mou velkou nadějí, kterou v tebe vkládám, a budu všude šířit poznání tvého velkého soucitu vůči sklíčeným duším.

Snoubenko Ukřižovaného Ježíše, pomáhej mi dobře žít a dobře umřít. Amen.

Svatá Rito z Cascie, vzore manželek, matek rodin a řeholnic, utíkám se k tvé přímluvě v nejtěžších chvílích svého života. Ty víš, jak často mě sužuje zármutek, protože nedokážu najít východisko z tolika bolestných situací.

Vypros mi od Pána milosti, které potřebuji.

Zvláště pak pokojnou důvěru v Boha a vnitřní mír. Dej, ať napodobím tvou sladkou mírnost, tvou sílu ve zkouškách a tvou hrdinnou lásku. Dej, ať má utrpení jsou ku prospěchu všech mých drahých a ať všichni dojdeme věčné spásy. Amen.

Mater Misericordiae - ora pro nobis!

Sobota, 18. března 1536. Ve strohém a pustém údolí Letimbro se nachází pár venkovských samot kolem kostelíka sv. Bernarda, několik kilometrů od města. Žilo tu několik rodin rolníků a pastevců, zvyklých na těžký život.

Antonio Botta, chudý rolník, který bydlel v domku v hloubi údolí, se toho rána časně vypravil na své pole. Jak přicházel k vinici, všiml si, že réva už začíná pučet. Vzpomněl si, že vinice jeho příbuzného není ještě ořezaná, jak mu to slíbil. A tak Antonio Botta opustil svůj pozemek a vydal se udělat, co slíbil. Obě vinice od sebe nebyly daleko, stačilo projít úzkou kamenitou stezkou, přejít potok, tou dobou dosti hojný. Cestou vytáhl z kapsy svůj

velký růženec a začal se modlit. Jen co přišel k potoku, uchvácen průzračností vody, nedalo mu to, aby se nesklonil, ponořil do ní ruce a osvěžil si tvář. Nacházel se právě v této pozici, v pokleku na kamenech bystřiny, když došlo k zázraku.

Bylo to - vyprávěl pak sám Antonio Botta svou prostou a jednoduchou řečí - jako by sestoupil z nebe velký jas, "kvůli němuž jsem, velmi vyděšen, padl k zemi jako mrtvý. Tak, že mi spadla čepice z hlavy. Hned pak jsem uslyšel z onoho jasu hlas, který mi říkal: vstaň a nepochybuj, že jsem Panna Maria. Když jsem se napřímil, abych se podíval, viděl jsem v jasu i když zastřeně, siluetu ženy, která ke mně začala mluvit: Běž ke zpovědníkovi a řekni mu, aby v kostele řekl lidem, aby se postili po tři soboty a po tři dny konaly procesí k poctě Boha a jeho svaté Matky. Ty pak se vyzpovídej a běž ke svatému přijímání: čtvrtou sobotu se pak sem vrať. Jen co to dopověděla, slyšel jsem, jak po obecní cestě jdou pastevci dobytka, a protože jsem nechtěl, aby nás neviděli, chtěl jsem se schovat. ale Ona mi řekla, abych se nehýbal, že neuvidí ani mne ani ji. jen co to dořekla, zmizela postava i jas".

Dojatý a rozrušený mimořádnou událostí, běžel Antonio Botta ke svému zpovědníkovi vyřídit mu poselství. Jak se dalo čekat, zpráva se vmžiku rozesla. Celé město bylo na nohou. Také Mons. Bartolomeo Chiabrera, generální vikář kardinála Agostina Spinoly, biskup Savony, ale běžně sídlící v Římě a vrchnost Baldassarre Doria, zastupující janovskou vládu, ti všichni se o událost zajímali.

Mons. Chiabrera se obával příliš snadných deviací náboženského vnímání (nezapomeňme že právě v těch letech protestantské hnutí jako ohromná smršť zasáhlo celou severní Evropu).

Savonská vrchnost se zas obávala, že pozdvižení, původně náboženského rázu, zdegeneruje v politickou vzpouru proti nadvládě Janova. A tak vikář i vrchnost, ustaraní tím, k čemu došlo, poslali v noci pro Antonia Bottu "jako by to byl zločinec a darebák".

Z jeho samotných úst pak měli prosté a upřímné potvrzení zjevení.

Následující noci pak spousta občanů a rybářů, dosvědčilo, že zahlédli tři tajemné plameny, jež plály nad dómem a hradem.

Nicméně, Savona se dala na pokání a obnovu. Madona nemluvila nadarmo. Snad nikdy nebyli obyvatelé Savony tak jednotní a svorní v obnově svého morálního a náboženského života.

Srdce všech obyvatel Savony se chvěla v očekávání druhého zjevení, jak je slíbila Panna Maria. Čtvrtou sobotu po

zjevení, 8. dubna, o vigílii Květné neděle, se Antonio Botta skromně vrátil na místo zázraku. Poklekl, sepjal ruce v modlitbě a zázrak nastal znovu. nebe se otevřelo v nezměrném oslňujícím jase. Stromy a hory kolem jako by neexistovaly. Jen tam vpředu, jako by spočívalo na kameni bystřiny, nabývalo světlo postupně tvaru Ženy, oděné do bílého šatu, se zářící zlatou korunou a s rukama rozpraženými dolů v gestu něžného a pronikavého milosrdenství.

A říká: "Půjdeš do Savony k těm, kteří po tobě chtěli vysvětlení mého prvního poselství a řekneš jim, aby oznámili lidu, ať se po tři soboty postí a po tři dny konají procesí, všichni řeholníci a řádové domy; těmto pak se to doporučuje zvlášť o Velkém pátku.

Neboť pokud by nebylo těchto několika modliteb a dobrých skutků, vykonaných bratrstvy a dalšími Božími služebníky, svět by byl ještě ztrápenější než je. A obecně, ať oznámí všemu lidu, aby se vzdal svých špatností, zanechal neřestí a hříchů: protože můj Synáček je na svět velmi rozhněván pro velké špatnosti, které v něm dnes panují. A pokud tak neučiní, jejich život bude krátký."

Tehdy Botta odpověděl: "Pokud mi nedáte nějaké znamení, neuvěří mi".

Nato Madona: "Já jsem jim onoho večera, kdy tě k sobě povolali, dala takové vnitřní znamení, že ti uvěří, aniž by další potřebovali".

A pak dodala: "Ty pak půjdeš dál svým životem a já budu inspirovat mnoho lidí, takže budou vědět, co mají dělat".

To řekla, třikrát pozvedla ruce a oči k nebi a třikrát dala požehnání nad potůčkem stále opakující při pohledu na svého Ježíše: "Milosrdenství chci, Synu, ne spravedlnost".

Potom zmizela. Na tom místě pak dlouho zůstala silná vůně.

Čtyřiačtyřicet let po prvních zjeveních, 18. března 1580, když Antonio Botta už odešel, aby požíval odměny spravedlivých, zjevila se Panna Maria znovu v údolí Letimbra kapucínskému frátrovi, otci Agostinovi z Janova. Tentokrát nepřišla se žádným zvláštním poselstvím, které by chtěla sdělit obyvatelům Savony, ale jen s gestem - požehnáním votivního procesí, které šlo ke svatyni - jako by chtěla naznačit pokračování svého poselství a ochrany. Na tomto místě pak byl postaven nejprve kříž a později kaple.

Příliv poutníků na místo zázraku v prvních měsících po zjevení rostl den ze dne: natolik, že bylo třeba jmenovat komisi občanů, aby řídila proudy poutníků do údolí Letimbra. Almužny, které tu zbožní poutníci nechali, vedli záhy k myšlence zbudovat na místě zázraku malou oratoř. Avšak první projekt, který schválil Mons Chiabrera už 21. dubna 1536, byl záhy nahrazen grandióznějším: zbudováním svatyně a přilehlého hospicu pro chudé, zvláště nemocné, kteří stále hojněji proudili do údolí. Projekt byl schválen 24. července a 11. srpna už byly položeny základy stávající stavby. 4tyři roky nato, v roce 1540, byla stavba dokončena.

Den prvního zjevení, 18. březen, byl vyhlášen svátkem a svatyně se stala srdcem křesťanského znovuzrození města Savony. Stojí za připomínku, že protestantismus se jako bezbřehý proud šířil po celé severní Evropě a přiblížil se až k hranicím Itálie. To, že Itálie nebyl pohlcena tímto vírem, bylo jistě znamením zvláštní ochrany ze strany Boží prozřetelnosti. A mezi těmito znameními má jistě nepřehlédnutelný význam svatyně Madony v Savoně. V té době se stala místem vyzařování spirituality, majákem světla, k němuž se obracel pohled a mysl populace celé severní Itálie, odkazem, k němuž se vzhlíželo s důvěrnou nadějí, místem setkání, kam se lidé přicházeli modlit, zamýšlet se nad svou vírou, prosit o světlo a útěchu, vnímat, jak znovu promlouvá poselství milosrdenství a lásky tam, kde se obnovuje jednota s Kristem a Církví. Neboť Madona, která je Matkou Krista je i Matkou Církve.

Proud milosrdenství, který od onoho 18. března 1536 vyvěrá v údolí Letimbra, nepřestává vylévat svou průzračnou vodu na zármutky a slzy lidí.

Od dubna 1798 do května 1815 uplynulo sedmnáct let. Tato dvě data vymezují dobu napoleonských válek. Evropa snad nikdy nebyla v tak krátké době svědkem tak hlubokých a rozhodujících politických a sociálních zvrátů. Více jak deset let tak vůle jednoho muže udává zákon celé Evropě. Staré státy a zřízení zmizely anebo byly pohlceny a na jejich místě povstaly nové. Tomuto víru, který rozvrátil Evropu, nedokázal vzdorovat ani církevní stát. v noci, 6. července 1809, byl na přímý rozkaz císaře zatčen ve svém paláci na Quirinále (dnešním sídle italských prezidentů) papež, mírného ducha, ale rozhodný v obraně práv papežství - Pius VII. Po velkých etapách dlouhé a

namáhavé cesty byl staříčkový papež odvezen do Grénoblu, kam dospěl 21. dne téhož měsíce. Ale pár dnů nato, na základě dalšího císařova rozkazu byl odvezen zpět do maličkého městečka Savony, které se mělo stát jeho domovem. Po tři léta držel papeže „v domácím vězení“ v Savoně, kde byl tak střežen, že prakticky nemohl vykonávat své poslání. Bonaparte mezitím vedl své války a zanechával za sebou tisíce mrtvých, Francii i Církev přivedl do žalostného stavu a katolické obyvatelstvo pod jeho područím bylo vystaveno výsměchu a ústrkům. Pius VII. ve své izolaci trávil mnoho hodin v modlitbě před Nejsvětější svátostí. Jeden z piemontských vojáků, bezvěrec, který byl členem jeho stráže, byl nakonec pohledem na zbožného papeže tak dojat, že se obrátil a přijal křest. Nedávno se našel jeden jeho dopis, ve kterém přiznává: „Já, který jsem byl nepřitelem kněží, musím nyní přiznat pravdu. V době, kdy papež byl vězněm v tomto biskupském paláci a byl střežen nejen námi, ale celým domem, mohu říct, že tento svatý člověk je vzorem pokory a mírnosti a všech sociálních ctností, okouzluje všechny, podmaňuje si vlídností i nejsilnější duše a proměňuje na své přátele i nejzavilejší nepřátele.“ Odkud bral Pius VII. takovou důvěru? Ze své mariánské úcty. Když přijel do Savony, žádal, aby se mohl odebrat do chrámu Panny Marie Milosrdné uctít svatou Pannu, a slíbil: „Až budu propuštěn, korunuji tuto sochu.“ A také když stráž, která ho hlídala, byla stále více strohá, neustávala jeho důvěra v Matku Boží. Denně se věrně modlil růženec ve společnosti několika oddaných přátel a svých sloužících.

Mezitím Napoleon hledal všemožné způsoby, jak si podmanit jeho vůli, jak ho připravit o účinnou autoritu ve správě církve, a vyhrožoval mu dokonce schizmatem. Byla to také jeho otázka osobní: Napoleon se rozhodl, že se rozejde s císařovnou Josefínou, aby se mohl oženit s Marií Luisou Rakouskou. Protože tehdy neexistoval civilní rozvod, mohl by jen církevní soud prohlásit manželství za neplatné. Papež, který se neohlížel na postavení mocných, odmítl souhlas. V roce 1812, aby zlomil jeho neoblomný odpor, ho dal Napoleon přemístit do Fontainebleau blízko Paříže. Panna Maria neopomněla slib papeže a zasáhla. Ve světě v krátké době pohasla Napoleonova hvězda, jeho oddíly, dosud neporazitelné, utrpěly vojenskou porážku. 24. května 1814 se papež vrátil triumfálně do Říma nadšeně vítán lidem. Ani „sto dní“, které předcházely Waterloo, nepostačily Napoleonovi k tomu, aby získal zpět svou moc. Byl poslán na ostrov Svaté Heleny a z jeho císařství zůstaly jen vzpomínky na ničení a násilí.

Věren svému slibu se papež 10. května 1815 vrátil do Savony a v přítomnosti krále Vittoria Emanuela I., mnoha biskupů a především četných věřících korunoval slavnostně sochu Matky Boží. Krátce předtím vykonal čin dojemné dobrotivosti. Zatímco vládci v

Evropě odmítali přijmout Bonapartovu rodinu do svých států, nabídl jí Pius VII. ubytování, ochranu a útěchu. Napoleonova matka děkovala Piu VII. v dopise odeslaném kardinálu Consalvimu: „Nenašli jsme příbytek a azyl nikde jinde, jen u papežské vlády, naše vděčnost je velká jako dobrodiní, které přijímáme.

Prosím Vaši Eminenci, aby složila hold u nohou papeže Pia VII. Mluvím jménem celé mé rodiny a především toho, který pomalu umírá na opuštěné výspě. Vaše Svatost a Vaše Eminence jsou v Evropě jediní, kteří se snaží osladit jeho hořkost a chtějí by zkrátit její trvání. Děkuji Vám oběma z celého mateřského srdce.“ Napoleon zemřel smířen s Církví za asistence kněze, kterého osobně vyslal papež.

Benedikt XVI. v Savoně - 17. května 2008

"Po dvou staletích tak přicházím znovu vyjádřit uznání Svatého stolce a celé církve za víru, lásku a odvahu, s níž vaši spoluobčané podporovali papeže v jeho nuceném pobytu v tomto městě z rozkazu Napoleona Bonaparte. Existují četná svědectví projevů solidarity, kterou obyvatelé Savony papeži poskytovali nezávadně i za cenu osobního rizika. Jsou to události, na které mohou dnes s hrdostí vzpomínat. Jak právem poznamenal váš biskup, byla mocí Ducha svatého tato temná stránka dějin Evropy obohacena milostmi a poučením i pro naše dny. Učí nás odvaze čelit překážkám, které klade svět: materialismu, relativismu, laicismu a povzbuzuje nás, abychom nikdy nepodléhali kompromisům a byli ochotni i osobně platit za svou věrnost Pánu a jeho církvi. Příklad klidné pevnosti, který dal papež Pius VII. nás vybízí uchovat si i ve zkouškách nezměněnou důvěru v Boha, tj. vědomí, že On, byť dopouští těžké momenty na svou církev, nikdy ji neopouští. Události, které prožil tento velký papež ve vašem kraji nás přivádí k vytrvalé důvěře v přimluvu a mateřskou pomoc Nejsvětější Panny. Zjevení Panny v tragické chvíli dějin Savony a hrozná zkušenost, kterou učinil Petrův nástupce podávají křesťanským generacím naší doby poselství naděje, povzbuzují k důvěře v nástroje Milosti, které nám Pán dává k dispozici v každé situaci. Z těchto prostředků spásy bych rád připomněl především modlitbu: modlitbu osobní, rodinnou a společnou..."

Papež František u příležitosti 200. výročí korunovace Panny Marie v Savoně - 10. května 2015

Ve šlépějích svého předchůdce Benedikta XVI. se duchovně vydávám do svatyně zbudované před necelými pěti stoletími v místech, kde se rolníkovi Antoniovi Bottovi ukázala Panna Maria, požádala jej o pokání a obrácení a rozloučila se s ním slovy: »Milosrdenství, nikoli spravedlnost«. Tato exhortace je více než kdy jindy aktuální pro naši dobu, která je zvláštním způsobem dobou milosrdenství. Jednomyslná odpověď savonského lidu na výzvu Matky Boží způsobila opravdový »vodopád« nebeských milostí a stala se rovněž počátkem mnoha charitativních a sociálních děl, dosvědčujících, že duchovní a tělesné milosrdenství je nerozdělitelné. V jedné velmi dramatické chvíli dějin Evropy, papež Pius VII., Napoleonem unesený a vězněný v Savoně, dostal povolení navštívit svatyni Naší Matky Milosrdenství a učinil zde slib, že až bude svobodný, vrátí se, aby zde vykonal slavnostní korunovaci její sošky, k čemuž došlo 10. května 1815. Potom 24. května téhož roku ustanovil svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů. Matka Milosrdenství je vskutku všem svým dětem stále nablízku a podporuje ty, kdo se nacházejí v nebezpečí a trpí diskriminací a pronásledování i v dnešní době. Doufám proto, že blížící se Svatý rok Milosrdenství v celé církvi prohloubí a rozšíří zasvěcení Matce Milosrdenství, která v tomto kraji dala trvalé znamení svojí něhy a své blízkosti putujícímu Božímu lidu v tomto světě.“

AUXILIUM CHRISTIANORUM

BAZILIKA PANNY MARIE POMOCNICE V TURÍNĚ

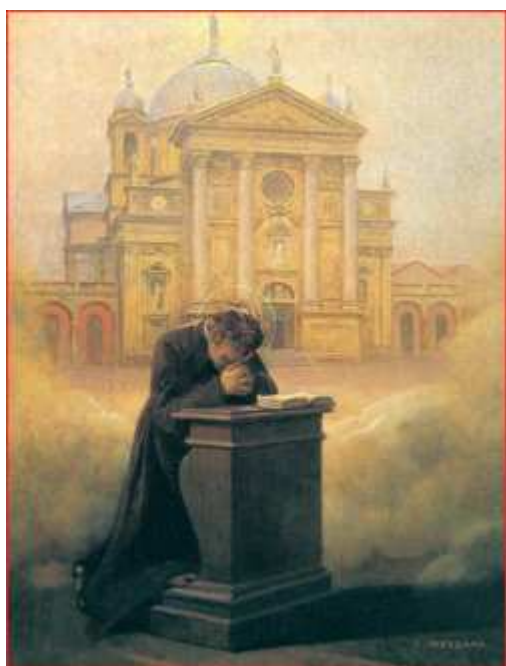
Průčelí baziliky připomíná chrám sv. Jiří v Benátkách. Na pravé věži je postava archanděla Gabriela, podávajícího korunu Panně Marii. Na levé věži je archanděl Michael, rozvinující prapor s nápisem "LEPANTO".

Mramorové sochy na tympanonu jsou mučedníci Solutor, Avventor a Octavius, kteří tady byli zabiti (Valdocco = Vallis occisorum).

Na atice, nad ciferníky e napravo socha sv. Maxima, prvního turínského biskupa; nalevo pak socha sv. Františka Saleského, patrona salesiánské rodiny. V centrální nise pod rozetou, je mramorové sousoší Ježíše uprostřed dětí.

V bočních nikách jsou sochy sv. Josefa a sv. Ludvíka Gonzagy.

Dva pásy hautreliefů mezi sloupy představují sv. Pia V., který ohlašuje vítězství u Lepanta (1571), druhý pak Pia VII. při korunovaci Panny Marie ve svatyni v Savoně po svém vysvobození z napoleonského vězení (1814).

Svatyně Panny Marie Pomocnice se zrodila ze srdce Jana Bosca, jeho odvahy a hluboké oddanosti Panně Marii. Byla počinem, který od počátku provázely mimořádné události a nesmírné obtíže. Don Bosco neustále opakoval, že to byla Panna Maria, kdo si přál tento chrám a ona sama, - poté co mu dokonce ukázala místo, kde má stát, - mu také dala sehnat nezbytné prostředky k jeho zbudování. Ale poslechněme si co říká sám don Bosco o svém snu z roku 1844, když teprve hledal místo pro svou oratoř.

Paní, která se mu zjevila, mu říká: "Podívej se. - A když jsem se rozhlédl, viděl jsem maličký, nízký kostel, malý dvorek a mnoho mladých. Pochopil jsem svou práci. Ale jakmile se kostel stal stísněným, znovu jsem se na Ni obrátil, a Ona mi ukázala jiný kostel,

mnohem větší, i s přilehlým domem. Pak mě vedla ještě kousek vedle na kus obděláného pole, skoro před průčelí druhého kostela a dodala: "Chci, aby Bůh byl mimořádným způsobem uctíván na tomto místě, kde slavní turínští mučedníci Avventor, Solutor a Octavius podstoupili své mučednictví". Jen co to dořekla, vykročila a položila nohu na místo, kde došlo k mučednictví, a tak mi ho přesně označila ... Přitom jsem viděl, jak mě obklopuje stále rostoucí počet mladých; ale hledě na Paní, rostly i prostředky a stavba. Nato jsem spatřil obrovský chrám, přesně na místě, které mi ukázala jako místo svatých mučedníků tebejské legie, s mnoha stavbami kolem a krásným památníkem uprostřed" (památník před svatyní je věnován právě jemu).

Všechny etapy byly tedy předpovězeny: první - "maličký kostel", neboli kaple Pinardi v roce 1846; potom "druhý kostel - větší, neboli kostel sv. Františka Saleského z roku 1852 a konečně chrám Panny Marie Pomocnice, který má uvnitř nápis:

HIC DOMUS MEA, INDE GLORIA MEA

(Tady je můj dům, odtud má sláva).

Touha poslechnout hlasu Panny Marie a vydat svědectví oddanosti a vděčnosti Jí, která tolikrát prokázala své dobrodiní rodící se kongregaci, jakož i pastorační a praktické důvody, vedly Jana Bosca k urychlení stavby.

Navíc, k zakoupení pole a dřeva na plot bylo třeba 4.000 lir. Ekonom Don Savio, který zůstal bez peněz, radil, aby se raději počkalo, ale don Bosco mu odvětil: "Dej se do kopání základů; kdy jsme začínali jaké dílo a měli na ně peníze? Je třeba nechat Boží Prozřetelnost, ať se postará".

Práce, svěřené firmě stavbyvedoucího Carla Buzzettiho, začaly na podzim roku 1863. Po dokončení výkopů, v dubnu 1864, řekl don Bosco Buzzettimu: "Chci ti dát hned zálohu na velké práce". jen co to dořekl, vytáhl peněženku, otevřel ji a vysypal její obsah Buzzettimu do dlaní. Celkem osm peněz, necelou půl liru. "Buď v klidu. Panna Maria se postará a zajistí pro svůj chrám potřebné peníze".

Nakonec 9. června roku 1868 se konalo slavnostní posvěcení chrámu. Pro všechny to byly chvíle silného dojetí. Sen se stal skutečností. Před očima všech se vypínal "nádherný a majestátný chrám, jenž vyrostl jako zázrakem.

Sám don Bosco si nepřipisoval žádnou zásluhu. Říkával: "Já nejsem autorem těchto velkých věcí, které vidíte: to Pán a nejblahoslavenější Panna Marie se neštíteli použít mne,

chudého kněze, aby tato díla vykonal. Ze svého jsem nedal nic. **Aedificavit sibi domum Maria.** *To Panna Maria si zbudovala svůj dům.* Každý kámen, každá ozdoba znamená milost.

Když don Bosco dokončil stavbu svatyně, zintenzívnil svou činnost pro šíření úcty k Panně Marii Pomocnici křesťanů ve světě.

Jednomu z prvních salesiánů, D. Caglierovi, se v roce 1862 svěřil: "Madona chce, abychom ji uctívali titulem Maria Pomocnice: časy jsou tak smutné, že potřebujeme, aby nám svatá Panna pomohla uchovat a hájit křesťanskou víru". Tento titul nebyl v Církvi nový: už v roce 1500 se s ním setkáváme v loretánských litaních. Úcta k Marii Pomocnici

byla známá již v době sv. Pia V.. Už od roku 1684 existovalo v bavorském Mnichově arcibratrstvo Marie Pomocnice. Papež Pius VII. pak zavedl svátek Panny Marie Pomocnice a jeho datum stanovil na 24. květen, den svého návratu do Říma po osvobození z napoleonského vězení (1814). V roce 1868 don Bosco napsal: "Zkušenost osmnácti staletí nám dává poznat, že nejsvětější Panna Maria pokračuje z nebe s velkým úspěchem ve svém poslání Matky Církve a Pomocnice křesťanů, které

začala na zemi".

„Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně?“ (Lk 1,43)

JAN Z JENŠTEJNA A SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

(fotogalerie – poutníci v Ein Karim, Peregrinatio ad Fontes Salutis, 3. března 2013)

dvoře arcibiskupově a předpověděl budoucí rozkol v Církvi, aby „až se to stane, uvěřili“. Za dvanáct dní poté přinesl posel zprávu o papežské roztržce. Toto bylo Janovi z Jenštejna ve vidění jasné, ale co znamenal obraz Matky Boží?

Sedm let uplynulo. Kardinál a pražský arcibiskup Jan Očko z Vlašimi zemřel a odpovědnost za pražskou arcidiecézi spočívala plnou tíhou na bedrech jeho nástupce Jana z Jenštejna. Všemi lidskými prostředky se dal do boje za uznání římského papeže Urbana VI. proti vzdoropapeži Klementu VII. Zdá se, že vidění, které mu navždy živě utkvělo v paměti, bylo pro něj nejosobnějším a nejsilnějším důkazem pravosti Urbanovy.

V masopustě roku 1386 se mu dostalo v

Málo Čechů si uvědomuje, že svátek Navštívení Panny Marie, který Církev slaví každoročně 31. května (původně 2. července), je spojen s kusem české historie a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Tento se stal nástrojem Boží Prozřetelnosti, když jako mladý, sotva třicetiletý biskup míšenský zavítal roku 1378 do Prahy. V noci z 14. na 15. října toho roku měl ve věži arcibiskupského dvora v Praze strašný sen: satan, oděný biskupskými rouchy a s mitrou na hlavě, odevzdal na pokyn Kristův klíče Petrova stolce muži s tiarou, který je dychtivě přijal. Po straně této pochmurné scény se náhled objevil obrazy Madony s děťátkem uprostřed jarního kvítí. Biskup Jan, k smrti poděšen, sdělil všecko svým přátelům na

Roudnici nového vnuknutí, které usměrnilo jeho snahy o jednotu Církve. Tentokrát to byla jasná idea mariánského svátku, který by oslavil chvalozpěv Matky Boží „Magnificat“ a její návštěvu u sv. Alžběty v Judských horách. Tehdy jakoby s arcibiskupových očí spadly šupiny a on začíná náhle chápat přítomnost Mariinu ve svém prvním vidění. Jeho horlivá činnost o jednotu se obrací od lidských prostředků k pomoci matky Boží. Nový svátek má být přípravou na duchovní obrození křesťanstva v době, kdy se „rozmohla nepravost a ochladla láska“, a současně projevem důvěry a oddanosti Královně, která vítězí nad všemi bludy a rozkoly.

Po poradě se svými rádci a teology, kteří ho ujistili o vhodnosti nového svátku se dal sám do spisování liturgie hodin nového svátku, a dále ji nechával rozepisovat a šířit. Mezi jeho sekretáři

a horliteli pro svátek vyniká mistr Mikuláš Rakovník, „přeslavný básník“, jak jej nazývá Jan Hus. Nový svátek Navštívení Panny Marie měl být vyhlášen na pražském provinciálním sněmu, 16. června 1386.

Poněvadž každému šlechtnému dílu se kladou do cesty překážky, ani zavedení nového mariánského svátku nebylo výjimkou. Hned na počátku vystali kritikové a nepřátelé. Mezi nimi nejzarputilejší – snad proto, že neměl mladého arcibiskupa příliš v lásce – starý mistr Vojtěch Raňků z Ježova, tehdy kanovník a scholastik pražské kapituly. Když ho arcibiskup Jan žádal o posudek, mistr Vojtěch podrobil myšlenku ostré kritice. Namítal, že je to novota v Církvi, že se

zavádí bez souhlasu Svatého stolce a je bez teologického základu, poněvadž byl vysněn v soukromých zjeveních. Arcibiskup se přesto nedal odradit, a svátek na uvedené synodě vyhlásil (každoročně se měl slavit 28. dubna), při čemž pronesl homílii, v které vyvrátil i všechny námitky a dodal: „Neustoupím, neustanu pět svými rty chválu Marii. Ji budu velebit, Krista a Marii budu vzývat o pomoc proti nepřátelům a volat: Učiň mě hodným tě chválit, přesvatá Panno, dej mi sílu proti svým nepřátelům!“ Pražský arcibiskup totiž viděl, že je tváří v tvář tolikerým intrikám královského dvora v otázce dvou papežů bezmocný, a jako moudrý a zbožný člověk pochopil, že schizma nelze lidskými silami vymýtit.

V létě 1386 vyjelo z Prahy slavné poselstvo k papeži Urbanu VI. v čele s pražským světícím biskupem, dominikánem Václavem Applotem. Neslo sebou žádost pražského

arcibiskupa o zavedení svátku Navštívení pro celou Církev a opis kněžské liturgie hodin svátku, složené Janem z Jenštejna. Arcibiskup ve svém listě prosil, aby „pro odstranění rozkolu, pro svornost národů, pro jednotu svaté Matky Církve, jako díkůvzdání za to, že Bůh a svatá Panna vytrhli papeže častěji z jeho strádání, a jako prosbu, aby králové sloužili Bohu“, zavedl Urban nový svátek, který by slavily všechny končiny země.

Papež Urban VI. se chopil myšlenky a odevzdal spis Jenštejnovy liturgie hodin kardinálům a teologům k prozkoumání. Arcibiskup byl vyzván, aby tuto liturgii hodin rozšiřoval a vyzýval k zavedení svátku v jiných diecézích a aby vypsál papeži obsah prvního zjevení. Jan z Jenštejna rád uposlechl. Zasílal listy biskupům do Německa, Maďarska, ba i do vzdálené Anglie. Ve spojitosti s novým svátkem se začaly dít zázraky. Slepý farář ze Slatiny náhle prohlédl, jedna pražská měšťanka byla náhle uzdravena na smrtelném loži, v Římě se uzdravil klerik Hugo, který slíbil, že bude šířit nový svátek. Když nadešel den slavnosti, 28. duben 1387, zněla poprvé při mši svaté v mnoha diecézích Evropy Jenštejnova zbásněná sekvence:

Za všech hodin pějme krásu,
libozvukem zpěvných hlasů,
neboť slavnost sladká jest;
hlasně pějme, chválu vzdejme,
hlasem srdce povznášejme
Matce Boží na počest.

Tím však nebyl boj o nový svátek zdaleka u konce. Vojtěch Raňků začal rozšiřovat po universitách i na papežské kúrii své dílo, v němž zamítal nový svátek a dotýkal se nešetrně i osoby samotného arcibiskupa. Ten byl nucen napsat plamennou řeč a tak hájit svátek Navštívení. V závěru upozornil mistra na možnost brzké smrti, která by ho mohla osvobodit od slavení svátku s celou Církví. Mistr Vojtěch skutečně brzy potom zemřel – 15. srpna 1388, aniž se dočkal konce jednání v Římě.

Tři roky uplynuly od doby, kdy byla zahájena jednání se Svatým stolcem. Odpověď však nepřicházela. Pražský arcibiskup se stával netrpělivým. Znovu žádá Urbana VI. o splnění slibu. Ten pak, po dlouhém vyjednávání, svolal na 9. dubna 1389 slavnostní konsistoř, na níž - za neobyčejné účasti kléru – prohlásil nový svátek za závazný pro celou Církev, a zároveň oznámil na rok 1390 milostivé léto a zkrátil dobu mezi dvěma svatými roky z 50 na 33 let. Mikuláš, pražský světicí biskup, byl přítomen v Římě, a po skončení slavnostní konsistoře mu papež řekl: „Řekni arcibiskupovi, že kdyby nebylo svátku Navštívení, nikdy bych nebyl vyhlásil milostivý rok. Ať se za mne modlí k Bohu“.

Radostná zvěst přelétla Alpy a dostala se do Prahy, právě když Čechy slavily na konci dubna nový svátek. Pražský arcibiskup oznámil slavnou novinu duchovenstvu i věřícím z kazatelny pražského dómu. Zmocnila se ho taková radost, že uprostřed kázání propukl ve vroucí slova díky Ježíši Kristu:

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, nikdy se ti dostatečně neodvděčím. Toto vše mi stačí, vezmi si mou duši. Nemám hromady zlata nebo stříbra, nepatří mi ani království světa, a bez tebe a tvé Matky by pro mne nebylo nic, ani nebe, ani země, ani stvoření; jen tento nový svátek, tato nová radost mne potěšila v mé prostotě ... Nechť přijme slávu dnešního svátku i svatá Matka Církev, která – bohužel – je rozdělena svévolí bludařů, neboť ustanovením tohoto svátku byly položeny nástrahy mezi hadem a ženou, mezi rozkolníkem Robertem a ženou, církví svatou, ba samotnou Pannou Marii, jež

přemohla všechny bludy. Ona totiž potře jeho hlavu, ona se přimluví u Syna, aby nastal mír z její moci a aby všichni uznali jednoho, pravého a nejvyššího pastýře, našeho pána a papeže Urbana VI., abychom se stali v Církvi Boží jedno, jako je jedno s Otcem a Duchem svatým Ten, jenž je dnes podivuhodně slaven v životě Panny“.

Arcibiskup zaslal papeži i kardinálům děkovné listy psané zlatým písmem se zlatými pečeti. Nový svátek se měl slavit poprvé 2. července 1389. V Římě se tak stalo s mimořádnou okázalostí. Papež byl přítomen bohoslužbám v bazilice Panny Marie Větší, které se konaly přesně podle pražského, Jenštejnem složeného oficia. Mezi sloupovým nejslavnější římské mariánské svatyně, slavnostně osvětlené nesčíslnými světly voskovic, zněla poprvé jménem celé Církve vroucí prosba Jenštejnova za odvrácení rozkolu:

Ctihodná ty Matko Krista,
v níž má slast svou bědný tvor,
dítě tvé ti poctu chystá,
pomoz těm, jež ničí mor.

Lkáme, obtíženi vinou,
vůdkyní buď pro náš voj,
k Tobě naše prosby plynou,
s Životem nás opět spoj!

Pro svou cestu v horské výše,
pro dnešní pouť v širou dál,
pro svůj život plný chval,
překonati strasti světa,
těla obtíž, Panno, přej,
k tvému Synu duch ať vzlétá,
to, přeslavná, Panno, dej!

Večer z radosti nad novým mariánským svátkem, hořely v celém Římě slavnostní ohně na počest Matky Boží. Zdálo se, že Jenštejn slaví vítězství. Dříve však, než papež Urban VI. mohl vydat bulu, prikazující slavit svátek v celé Církvi 2. července, stihla jej 15. srpna 1389 smrt. Koncem roku 1390 ji („*Superni benignitas*“) však vydal jeho nástupce Bonifác IX. s datem své korunovace, 9. listopadu 1389.

Na jaře 1390 se vypravil pražský arcibiskup s početnou poutnickou družinou z Čech na pouť k hrobům apoštolských knížat, aby získal odpustky milostivého léta. V Římě navštívil novou hlavu křesťanstva, papeže Bonifáce IX., aby s ním projednal i některé otázky týkající se svátku. Mezitím se totiž vynořila nová básnická officia k počtě svátku, sepsaná kardinálem Adamem Eastonem, bl. Rajmundem z Kapuy a dalšími. Jenštejnově severské latině se vytýkaly všelijaké vady. Autor však obhájil své básnické dílo ústně i písemně, a jeho officium se udrželo v mnoha diecézích. Arcibiskupu byla památka Navštívení Panny Marie u Alžběty tak drahá, že s ní spojoval nejslavnější okamžiky svého života. Když 2. července 1392 položil základní kámen k lodím velechrámu sv. Víta, učinil tak k počtě Navštívení Panny Marie a všech českých patronů. Tak spojil navždy tuto památku s první svatyní české země. Když se čtyři roky nato vzdal pražského arcibiskupství, zvolil opět tento svátek ke svěcení svého nástupce Olbrama ze Škvorce.

Když konečně po bouřlivé pozemské pouti nadešel 17. červen 1400, „nejdůstojnější v Kristu pán a otec Jan, patriarcha alexandrijský, kdysi třetí arcibiskup pražský“, našel místo svého odpočinku v římské bazilice sv. Praxedy, ve stínu jemu tak drahé svatyně Santa Maria Maggiore. Zemřel sice mimo vlast, ale nezapomněl na svůj katedrální chrám v Praze. Tam podnes hlásá slávu a památku zbožného arcibiskupa kaple Navštívení.

*„Což nám srdce nehořela, když k nám na cestě mluvil
a odhaloval smysl Písma?“ (Lukáš 24,32)*

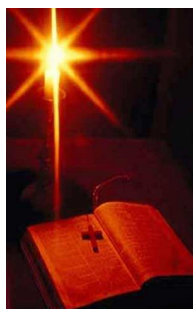
DOBA VELIKONOČNÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 19. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“ Zeptal se ho Juda - ne ten Iškariotský: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a světu ne?“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A (přece) slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“ (Jan 14,21-26)

Duch svatý, zastánce, kterého Otec pošle v mém jménu. Gnostici jsou jedni z prvních heretiků. Považovali za duchovního toho člověka, který dosáhl vyššího poznání, než obyčejní věřící. Proti nim už vystoupil sv. Jan Evangelista. Sv. Irenej z Lyonu proti nim napsal svůj pověstný spis Proti herezím. Tam dává velký důraz na to, že člověk je duchovní ne proto, že snad má velké znalosti, tajemná poznání, ale proto, že má Ducha svatého, Ducha, kterého křesťanům poslal Kristus na svoje místo, když on vystoupil na nebe. Duchovní člověk se tedy podle sv. Ireneje skládá ze tří složek: z těla, z duše a z Ducha svatého. Každá z nich má svou charakteristickou činnost. Tělo jí, dýchá, hýbe se a má i jiné tělesné funkce. Duše přemýšlí, rozhoduje se, poznává svět. Duch svatý pak v srdci volá: "Abba, Otče", tj. modlí se, pozvedá nás k Otci skrze Syna. V tomto smyslu jsou tedy daleko duchovnější prostí věřící, kteří se modlí, než ti, co umějí o náboženských pravdách krásně hovořit a moudře přemýšlet.

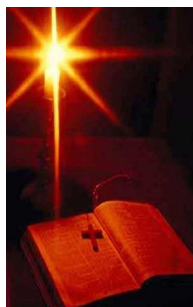
Přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Když křesťané vyznali, že mají v srdci Ducha svatého, vznikl vážný teologický problém: Jak se mohou Bůh a člověk spojit v jedno? Nebudeme pak rovni Kristu, který je Bohočlověk? Text sv. Jana mluví opatrně: „Přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ Stane se tedy s člověkem něco podobného jako to, co se uskutečňuje v chrámu. Je z kamenů, cihel, betonu jako každá jiná

lidská stavba. Ale přesto je to svatostánek. Věříme, že tu bydlí všudypřítomný Bůh zvláštním způsobem. Proto píše sv. Pavel křesťanům: „Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch?“ (1 Kor 3,16). Člověk, který dostal Ducha svatého, není tedy roven Bohu, ale stal se Božím příbytkem. Jeho tělo a duše byly k tomu účelu při křtu posvěceny. Znesvěcení a poskvrnění chrámu je hřích urážející Boží svatost. Proto sv. Pavel napomíná věřící, aby uchránili čistotu srdce, čistotu těla, aby byli důstojným příbytkem Boha, kterého nesou do světa.

Ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl. I tento výraz „Boží příbytek“ však je jenom obrazný. Nevyjadřuje celou hloubku tajemství. Ve viditelném světě mají bydliště jenom ti, kdo mají tělo. Když se odloučí při smrti duše od těla, těžko je ptát se, kde vlastně je. Kde jsou nehmotní duchové, andělé? Čteme v evangeliu, že při zmrtvýchvstání Kristově anděl odvalil kámen. Byl tam tedy? Andělé se zjevili ženám u hrobu ((Mt 28,2). Ty pak nemohly popřít, že se tam s nimi setkaly. Teologové odpovídají, že nehmotné bytosti jsou tam, kde působí jenom jejich síla a moc. Duch svatý je proto tím víc v našem srdci, čím víc tam působí. Jeho činnost je bohatá. Popisujeme ji podle různých titulů, které mu Písmo a tradice dávají. Jeden z hlavních je Osvětitel, ten, kdo přináší světlo. Dává tedy pochopit věřícím to, co jiní pochopit nedovedou, dává poznání a moudrost, abychom správně smýšleli a žili.

Je přirozené, že se apoštolé ptali svého Mistra na věci, kterým nerozuměli. Také Juda Tadeáš se ptá Pána Ježíše, proč se chce dát poznat jim a nikoli ostatním lidem? Židé měli totiž představu, že Mesiáš se představí jako Král a Spasitel naprosto všem lidem, nebude to jen hrstka vybraných lidí. Ježíš však mluví o tom, že se dá poznat každému, kdo se otevře jeho slovu a bude podle něho žít. Tak se stane vlastně chrámem Ducha svatého. Jak je proto důležité, abychom si chránili čistotu srdce před vším, co ho znesvěcuje a tak znemožňuje, abychom měli Boha ve svém srdci. Víme dobře, jak je třeba být bdělí nad tím, co vidíme, slyšíme či čteme, abychom neznesvětili příbytek Ducha svatého, který máme. Jistě nám to za to stojí, máme-li totiž Boha ve svém srdci, pak máme všechno. Buďme tedy bohatí Bohem.

ÚTERÝ PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 20. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: 'Odcházím' a '(zase) k vám přijdu.' Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane. Už s vámi nebudu mnoho mluvit, protože přichází vládce tohoto světa.

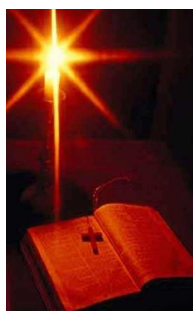
Proti mně však nezmůže nic. Ale ať svět pozná, že miluji Otce a jednám, jak mi Otec přikázal.“ (Jan 14,27-31)

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Pokoj, mír je jeden z mesiášských příslibů Starého zákona. Vykupitel bude „Kníže pokoje“ (Iz 9,6). Jeho předobrazem byl král Šalamoun. Jeho otec David vedl mnoho válek, proto nemohl Bohu postavit chrám. Toto dílo provedl Šalamoun právě proto, že panoval v míru. Židé vedli v historii mnoho válek, zažili okupace cizími mocnostmi, deportace, vnitřní rozbroje a rozpad na dvě říše. Není divu, že toužili po trvalém míru a že si jej slibovali od Mesiáše. Ježíš ovšem slib vyplňuje, ale dělá to svým zvláštním způsobem, jako u všech ostatních příslibů: není to vyplnění hmotné, ale duchovní. Jeho pokoj musí být větší dar, než existence silné armády na hranicích, která by odrážela každého nepřítele. Je-li království Boží uvnitř člověka (Lk 17,21), pak i mír mesiášský je především v srdci.

Ne ten, který dává svět, já vám dávám. Řekneme-li, že je mír Kristův vnitřní a ne zevnější, je to pravdivé. Ale mohlo by to být neúplné. Vždyť o vnitřní pokoj uprostřed hluku vnějšího světa usilovalo a usiluje mnoho tzv. kvietistických směrů. Už antičtí stoikové chtěli naučit lidi, aby se stali „apatickými“, necitlivými k věcem, které jiné lidi rozčilují a vyvádějí z míry. Indičtí jogíní učí vybírat si mezi různými vlivy, které na nás působí, jenom ty, které nás uklidňují. Podaří se to úplně, je to možné? Přivádí nás z klidu všechno to, k čemu nemůžeme najít kladný poměr, s čím se nemůžeme, jak správně říkáme, smířit, tj. přijmout s mírem. Existuje nějaká metoda, která by nás to naučila, když je ve světě tolik utrpení a zla? Kristus ji učí. Je to jeho kříž, znamení míru tam, kde jsou rozpory, vědomí, že milujícím Boha všechno pomáhá k dobrému (Řím 8,28).

Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Stoikové označovali čtyři hlavní vášně, které ruší mír srdce: rozkoš, žádostivost, smutek a strach. Buď nás potká něco milého, nebo nemilého. Příjemné zážitky vyvolají pocity rozkoše, nepříjemné smutek. Ale my myslíme i do budoucna. Toužíme po příjemném, to je žádostivost, nebo se lekáme, že nás potká nepříjemnost, máme strach. Vypuď ze srdce tyto čtyři vášně, nebudeš se chvět ani děsit. Tak radili antičtí mudrci. Snadné je ovšem radit, nesnadné je takovou radu uskutečnit. Křesťané mají proto svou metodu. V životopise sv. Růženy z Limy se vypravuje tato příhoda. Byla neuvěřitelně bázlivá, jako její matka. Jednou si hrála v altánku v zahradě dlouho večer. Bála se pak potmě jít zahradou do domu. Její matka o ní věděla, ale i ona se bála jít od domu k altánku. Konečně přišel otec, vzal matku pod paždí a zahradou ji dovedl. Malou Růženu přitom napadlo: Má matka se přestala bát, když ji vzal otec pod paždí. Já bych se měla bát, když mne vede za ruku Otec, který je v nebesích? Od té doby už se skutečně nebála a měla srdce klidné.

STŘEDA PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 21. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve

mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“ (Jan 15,1-8)

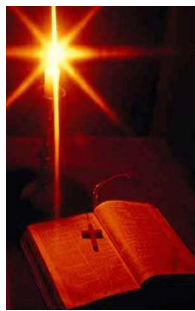
Vinný kmen a ratolesti. V katechizmu bývalo tzv. šest základních pravd, které musí každý přijmout, chce-li být křesťanem. Šestá zněla: "Milosti Boží je ke spáse nevyhnutelně potřeba". Přirovnání k vinnému keři a výhonkům tuto pravdu vysvětluje jednoduše a názorně. Nepotřebuje vysvětlení, pokud jde o princip. Spíš se naskytá praktická otázka: Jak spojení s Kristem posilovat, aby byl skutečně jakoby "kmen" našeho života. Živočišné organizmy mají cévy, kterými proudí krev do údů. I v rostlinách je něco podobného, míza proniká z kořene až do posledního lístku. Cévy spojené s Kristem jsou všechny prostředky ke spasení: víra, skutky, svátosti. Zvláště se toto přirovnání dobře hodí na přijímání svátostí. Křtem jsme "naočkováni" na strom Kristův. Byli jsme cizí větev, ale srostli jsme s ním (Řím 6,4). Přijímání eucharistie je jakoby transfuze Kristova života v náš ochabující organizmus, zpověď je ošetření a podvázání větve, která se nalomila. Všechno tedy má jeden a týž cíl: být s Kristem a v něm.

Oddělení ode mne nemůžete dělat nic. V teologii se rozlišují tzv. přirozené vlastnosti člověka a dary nadpřirozené. Poznání rozumové, síla vůle, touha učit se apod. patří k tomu, aby byl člověk člověkem. Víra, naděje a láska jsou naopak dary nadpřirozené, síla milosti Boží v nás. Toto rozlišení je velice užitečné, ale nesmí se upřílišňovat. Mluví se dnes o tzv. lidských právech, lidských povinnostech a ctnostech, které mají mít všichni bez ohledu na náboženství. I ateisté mají být pravdiví, poctiví, šetřit životy i majetek jiných. Ale tento humanismus, i když je ušlechtilý, je uskutečnitelný? Může být člověk člověkem bez Krista? Otcové církve tomu nevěřili. Člověk je stvořen „podle obrazu Božího“ (Gn 1,26), tj. podle Krista, který první je prototyp všech. Bez něho tedy nikdo nedokáže být člověkem, jak má být, ani zde na zemi.

Zůstanete-li ve mně, zůstanou ve vás moje slova. Je-li toto ztotožnění s Kristem nutné k tomu, abychom dokázali vyplnit lidské povinnosti, tím nutnější je k tomu, abychom nesli světu víru v něho. Všichni, kdo konají apoštolský úřad, si toho jsou plně vědomi. Nedá-li Kristus sílu jejich slovům, budou znít jenom jako zvučící kov a řinčící zvon (srv. 1 Kor 13,1). Ale i u tzv. obyčejných věřících pozorujeme zvláštní jev. Někteří řeknou jenom pár slov, domluví mírně druhému a má to účinek. Jiní si naopak stěžují, že na jejich slova nikdo nedbá. Říkáme, že to záleží na umění mluvit, na vlohách pro styk s druhými. Nezapomínejme však, že je tu i jiný, a to nejdůležitější prvek: je-li v jejich slovech Kristus mluvící jejich jazykem.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

ČTVRTEK PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 22. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila.“ (Jan 15,9-11)

Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. O lásce se mluví mnoho.

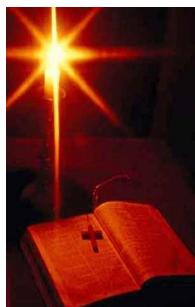
Je předmětem nesčíslného počtu písní, románů, filmů. Přesto však není lehké říci, co se láskou rozumí. Pokusil se o to Platon v pověstném dialogu *Symposium*. Vypravuje tam nejprve báji, jak se láska zrodila. Bůh Eros nepatří mezi pravé nebešťany. Narodil se z matky Bída a z otce Nebe. Bída nemá nic, ale vidí nebe nad sebou. Touží po něčem dobrém a krásném. Milujeme to, co nemáme. Ty touhy jsou ovšem různé: přáli bychom si dobré jídlo, hudbu, přitele, vědění. Podle Platona je člověk tak velký, jak velká je jeho láska. Miluje-li hudbu, je hudebník. Ale miluje-li Boha, je muž Boží. Je to krásná nauka. Ale nemůže vyjádřit plnost lásky křesťanské. Podle Platona totiž Bůh nemiluje a nemůže milovat svět a lidi. Nic totiž nepotřebuje, tedy po ničem netouží. Evangelium nás učí jinak: "Tak Bůh miloval svět, že vydal svého vlastního Syna" (Jan 3,16). jde tu tedy o jiný druh lásky. není to ta, co hledá, ale naopak ta, co dává ze svého těm, co nemají. Tak miluje Otec Syna, tak Syn miluje své učedníky a tak se máme učit milovat i my.

Zůstaňte v mé lásce. Kdo čtou Písmo řecky, hned si všimnou, že se tam pro lásku užívá jiné slovo než v klasickém jazyce. U starých pohanských autorů je výraz pro lásku *erós*. Písmo užívá jiného slova: *agape*. Byli si tedy autoři dobře vědomi, že jde o dva různé projevy. Jedna je láska lidská. Touha něco nebo někoho mít. „Za trochu lásky šel bych světa kraj ...“ Druhá láska je Boží. Sám ze sebe člověk totiž nemá tolik štěstí, aby je mohl rozdávat na potkání. Podle té druhé lásky poznají lidé, že je někdo Kristovým učedníkem. Tu první mají i pohané. Mnoho se i dnes řeční o lásce. Ale v těch dojemných řečech je nebezpečí, že se nerozlišuje a že se texty evangelia zneužívají ve prospěch banálních programů. Kristus tedy napomíná učedníky, aby zůstali v „jeho lásce“, v té, která je schopna oběti a nečeká zde na zemi odplatu. Ta je ovšem možná jenom ve spojení s ním samým.

Budete-li zachovávat moje přikázání, zůstanete v mé lásce. Často se dnes razí heslo, že láska je víc než přikázání. Dělají pak z toho i ty nejodvážnější aplikace. Tak prý např. žena může přerušit těhotenství, když muž nechce mít v rodině přírůstek, protože láska k muži je víc než přikázání Desatera: „Nezabiješ!“ Samozřejmě nejdou všichni tak daleko, ale poměr lásky a přikázání jim není jasný. Jsou ovšem přikázání jenom lidská. Tam by se zdálo, že se má princip aplikovat. Jednoho přísného asketu v ruském klášteře minulého století přistihli, že v době přísného postu připravil večeři příteli, který přišel z daleka. Odůvodnil to: „Láska je víc než půst.“ Ale může daňový úředník odpouštět poplatky těm, které má rád, a předepisovat je ostatním? To už by byla korupce, protože spravedlnost je výrazem lásky ke všem. Co pak říci o přikázáních Božích? Jsou-li skutečně Boží, pak nemohou být ničím jiným než výrazem Boží lásky, a kdo je zachovává, zůstává v lásce Kristově, která zahrnuje všechny.

milovali nejen sebe, ale i své bližní.

PÁTEK PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 23. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, oč ho budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“ (Jan 15,12-17)

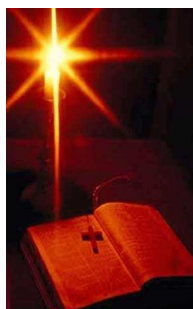

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Dokonalost je v lásce. Láska v plném smyslu je dar Ducha svatého. Jak však dokážeme, že máme Ducha svatého? Je to Bůh. Udělá-li člověk něco, co přesahuje lidské síly, předpokládáme, že je v něm Boží síla. Tu viděli první křesťané především v mučednících. Hlavní lidský pud nás vede k tomu, abychom si za všech okolností zachovali vlastní život, je to pud sebezáchovy. Obětuje-li někdo dobrovolně život pro Krista a pro bližního, je to projev života vyššího, nesmrtelného. Proto se mučedníci hned uctívali jako svatí. Ale co ostatní, které k takovému svědectví Bůh nevolá? I oni v denním životě obětují své životy pro druhé, když pro ně pracují, když jim pomáhají na úkor sebe. I oni tedy mají lásku a Duch svatý je v nich.

Vy jste moji přátelé, když děláte, co vám ukládám. Někdy se klade otázka, jaký je rozdíl mezi láskou a přátelstvím. Odpovídáme, že je láska všeobecný postoj křesťana, má milovat všechny. Přátelství uskutečňuje tuto lásku v užším kruhu, prožívá ji intenzivněji. Předpokládá intimnější vztahy, častější setkání. Přátelé se scházejí na jistém místě. Bůh je ovšem všude. Jak styk s ním prohloubit, udělat intenzivnější tak, aby se mohlo mluvit o pravém přátelství? V lidském styku se přátelství utužuje, když spolupracují dva či tři na stejném díle. Spolupráce s Bohem má prozaické jméno: zachovávaní přikázání. Co jiného je přikázání než principy, kterými se řídí Boží dílo. Jsou vysloveny, vyjádřeny slovem,

abychom je mohli zachytit a spolupracovat tak se stvořením a obnovením světa. Jako spolupracovníci v tak velkém díle se stáváme Božími přáteli.

Vás jsem nazval přáteli, protože vám jsem oznámil všechno. Druhá známka přátelského poměru je vzájemné porozumění. Každý člověk má svá osobní tajemství. Prozradí je příteli, nikomu jinému. Celý Boží život je neproniknutelné tajemství. Bůh však svá tajemství zjevuje těm, které volá k účasti na vlastním životě. Nyní je to jenom částečně, v odlesku, ale jednou uvidíme všechno ve světle. Arabští mystikové přirovnávají hvězdnaté nebe k velkému koberci, z kterého vidíme jen spodní stranu, kousky zlatých nitek. Jednou nám však Bůh ukáže i hořejší stranu plnou barev a zlata. Katoličtí teologové mluví prozaičtěji, ale vyslovují podobnou myšlenku, když říkají, že je víra začátek vidění. Právě proto stále roste. I začátečník se v katechismu naučí, že je jeden Bůh ve třech osobách. Je to pro něho článěk zjevení. Ale neví jistě, jak to tajemství proniká do života. Světcí naopak přicházeli do vytržení, když na tuto pravdu pomysleli. Rostli v Božím přátelství, a proto lépe chápali a začínali už víc a víc vidět, co Bůh zjevuje těm, kdo ho milují.

SOBOTA PO 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 24. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: 'Služebník není víc než jeho pán.' Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše. Ale to všechno vám způsobí kvůli mému jménu, protože neznají toho, který mě poslal.“ (Jan 15,18-21)

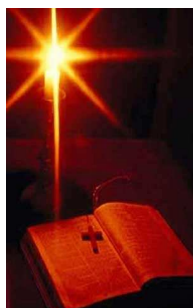

Kdybyste byli ze světa, svět by se k vám choval přátelsky jako ke svým vlastním. České slovo „svět“ je odvozené. Ve staroslověnštině znamená světlo. Svět je tedy všechno, kam dopadne světlo, co přijde „na světlo Boží“. To pak mohou být věci dobré i zlé. V přídavných jménech však už pozorujeme, jak se k původnímu výrazu přidružuje jiný hanlivý. Je-li něco světového rozsahu, může to být také chvályhodné, nebo ne. Horší je, řekneme-li o někom, že je světský, nebo dokonce světácký. Čím to je, že se výraz tak zhoršil? Můžeme to objasnit srovnáním s něčím podobným. Všichni máme tělo. Tělesný člověk, v hanlivém slova smyslu, je ten, kdo se stará jenom o svoje tělo a zapomíná, že tělo slouží duševnímu a duchovnímu životu. Podobně se dá říci, že všichni žijeme ve světě. Světsky a světácky však smýšlejí ti, kdo myslí, že všechny hodnoty jsou jenom v tomto viditelném světě, v tomto krátkém životě. V takovém názoru ovšem Kristus a evangelium ruší, je tam cizím prvkem.

Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. V době náboženské nesvobody jeden ateistický lékař nechtěl pouštět do nemocnice kněze k umírajícím, že to ruší. Jedna sestra ošetřovatelka mu dala náboženskou knihu, aby se na ni podíval. Ze zvědavosti si skutečně části přečetl a pak dodal: „Nevěděl jsem, že něco takového existuje. Já sice

nevěřím, ale ať si tedy věřící dělají podle svého!“ Byl to tedy člověk světský, ale bez nenávisti. O jiném světě než viditelném neměl potuchy. Ale jsou ateisté jiného typu, bojovného. Ti dobře tuší, že existuje i něco jiného, než oni hlásají, cítí podvědomě převahu toho druhého světa. Cítí se proto povinni hájit svůj omezený svět před náboženstvím, které nazvali opiem lidstva. Nadarmo si říkají nevěřící. Kdo nevěří v Boha, nemá důvodu, aby bojoval proti tomu, co neexistuje. Boj proti Kristu a jeho věřícím tedy ve světě tak dlouho bude, dokud tu bude nenávist vůči světu, jak jej zjevuje Kristus.

Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše. Je-li ve světě boj, znamená to, že tu jsou síly dvě. Není tedy celý svět proti Kristu a proti jeho učedníkům, ale je tu i silná strana pro něho. To jsou ti, kdo přijali jeho slovo a dodnes přijímají slova církve. Právě v dobách velkých odpadů v krajinách tradičně křesťanských se stává, že se ke Kristu obracejí celé nové národy. Stává se pak, že je apoštolem nové církevní oblasti třeba jenom jeden hlasatel evangelia, jeden panovník, který se dá pokřtít. Jak se něco takového může stát? Otcům církve se to nezdá podivné. Jako Kristus rostl tělesně, tak roste duchovně i jeho slovo v dějinách. Mluví ve svědomí lidí, které chce k sobě povolat. Když pak přijde hlasatel evangelia, třeba i z daleka, ti lidé, kteří slyšeli volání Kristovo ve svém svědomí, najednou pochopí, že evangelium a kázání církve nahlas vyslovuje to, co oni už potají slyšeli v srdci, a proto houfně přijímají Boží slovo. Věříme, že se to projeví i v dnešní době, na prahu nového tisíciletí.

PONDĚLÍ PO 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 26. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. To jsem k vám mluvil, abyste neodpadli. Vyloučí vás ze synagogy, ano, přichází hodina, kdy každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha. Budou tak jednat, protože nepoznali Otce ani mne. Ale toto jsem vám pověděl, abyste si až jednou ta chvíle přijde vzpomněli na to, že já jsem vám to řekl.“ (Jan 15,26 16,4a)

Vyloučí vás ze synagogy. Synagogou nazýváme místo, kde se scházejí k modlitbě židé.

Ale slovo je řecké. Znamená prostě shromaždiště, ne chrám. Ale i to mělo posvátný ráz. Židé si totiž byli velmi vědomi své soudržnosti národní i náboženské. I dnes má nepříjemné sociální důsledky, když se někomu zakáže vstup tam, kam smí normální občan. Nepouštět tam cizince je známka rasizmu. Je-li vyloučení úřední nebo alespoň nějak institucionální, vyžadují se vážné důvody. Většinou to bývá jeho zásadní rozpor s pravidly sdružení. Tento rozpor ovšem stále existuje mezi Kristem a světem. Proto se někteří křesťané sami dobrovolně ze světa vylučují, odcházejí do samoty. První mniši začali v poušti. Ale už tenkrát upozorňovali Otcové církve, že nemusí být toto vyloučení materiální, ale morální, tj. učíme se svět, tj. všechno, s čím se setkáváme, jinak hodnotit než noviny, obrazovka, pouliční řeči.

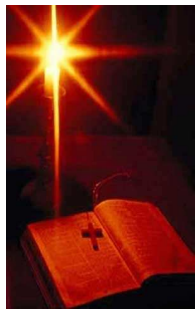
Každý, kdo vás zabije, bude myslit, že tím prokazuje službu Bohu. Vyloučení ze společnosti má různé stupně. Někomu se zakáže jen přístup do veřejných místností. Jinému se všude vyhýbají. Římské zákony posílaly ty, které považovaly za škůdce společnosti, do vyhnanství, někdy i velmi daleko. Nejradikálnějším vyloučením však je trest smrti. Ukládá se v případech krajních. O tom člověku se soudí, že je nebezpečný. Nejenom se svými názory rozchází s ostatními, ale ohrožuje soužití. Zdá se to lidsky neuvěřitelné, ale dějiny církve od samého počátku jsou plny případů, že byli lidé odsouzeni k smrti proto, že vyznali víru v Krista. Odůvodňují se takové rozsudky sociálně, národnostně, zákonně, ale poslední důvod je vždycky týž: myslí se, že se tím slouží Bohu, tj. falešné ideji, kterou si lidé vytvořili o ideálu, za kterým bezohledně jdou. Kristus by jim v tom překážel.

Budou tak jednat, protože nepoznali Otce ani mne. Krista samotného odsoudili z důvodů náboženských. On se však za ně modlil: „Otče, odpusť jim, nevědí, co činí.“ Je skutečně každý odpor proti křesťanství nevědomost? Morálka rozlišuje nevědomost nezaviněnou a vinnou. Řečtí Otcové nazývali nevědomostí každý hřích, ale ne proto, aby omlouvali zlo, spíš proto, abychom si uvědomili jeho následky. Každý hřích totiž působí zatemnění v mysli, oslepuje pro Boží pravdu. Kdo dělá zlo, nezná Boha Otce ani jeho Syna Ježíše Krista. Už Platón razil psychologickou zásadu, že každý zná jenom to, co je jemu samotnému podobné. Jak by tedy mohl poznat tajemství lásky Boha Otce a Syna, kdo sám nemá jiné rád jako bratry? Takové náboženství by bylo v nesouladu s jeho životem a myšlením. Jenom z lásky vyrostе poznání, že Bůh je láska (1 Jan 4,8)

První křesťanskou obcí v Evropě bylo město Filipy. Pavel spolu s ostatními misionáři káže o Kristu převážně ženám a jedna z nich jménem Lýdie - s přispěním Ducha svatého - přijímá víru v Krista a hned se její víra projevuje konkrétním způsobem. Celé družině poskytuje zázemí ve svém domě, aby znovu načerpali síly a pokračovali v pokřesťanstvování Evropy. Zdánlivě malý skutek, ale jistě velmi záslužný. I ten nepatrný skutek lásky má před Bohem velkou cenu. Vždyť i maličkosti jsou velké věci. Nebudeme dělat mimořádné věci, ale dělejme obyčejné věci mimořádně dobře. Evangelium je však v ostrém kontrastu s prvním čtením. Ve Filipech se učedníci setkávají s pochopením a přízní, zatímco Pán Ježíš jim připomíná, že musí být připraveni i na nepochopení, nezájem, nenávisť a odpor při svém hlásání. Na jeho slova, jak víme, také došlo a stále dochází, ale mocnější je Duch Boží než duch tohoto světa. Kéž i my nepodlehne nabídkám tohoto světa, které mnohokrát odvádějí od Boha, ale zůstaneme věrni Kristu. Bez boje není vítězství. Z každého probojovaného zápasu o víru či o nějakou křesťanskou ctnost vychází věřící zralejší, silnější a čistší. My dnes nesvádíme boj s nějakým vnějším nepřítelem - režimem, ale spíše s nepřítelem vnitřním, kdy se nepřítel naší svobody snaží odvést od správné cesty všelijakými pohodlnými nabídkami a lákadly.

ÚTERÝ PO 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 27. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nyní jdu k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: ‘Kam jdeš?’ Spíše je vaše srdce plné zármutku, že jsem vám to pověděl. Ale já vám říkám pravdu: Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám. A on, až přijde, usvědčí svět ze hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Ze hříchu: že ve mne nevěří; ze spravedlnosti: že odcházím k Otci a už mě neuvidíte; ze soudu: že vládce tohoto světa je už odsouzen.“ (Jan 16,5-11)

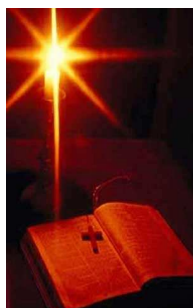
Duch usvědčí svět z toho, co znamená hřích. Ignaciánské *Exercicie* věnují tzv. první týden rozjímání o hříchu. Jejich výsledek má být poznání, že je hřích největší neštěstí na světě. Jeden kazatel to ilustroval příkladem. Viděl matku, která vycházela z nemocnice. Řekli jí, že pro syna, který tam leží, už není naděje. Matka se zastavila mezi dveřmi. Najednou se otočila, sevřela pěst a vzdychla: "Proklatá nemoc!" My bychom měli dojít k podobnému povzdechu, ale hlubšímu: "Prokletý hřích!" Je snadné k takovému závěru dojít. Mnoho z těch, kdo dělali duchovní cvičení, kdo slyšeli postní kázání, se přiznává, že je jim to těžké. Nemáme se hříchů dopouštět, to patří k naší víře. Ale cítit hřích jako největší zlo? Jak k takovému poznání dojít? Dá se to jen osvícením Ducha svatého. Ten totiž dává vhled do pravé skutečnosti tak, jak se jeví v očích Božích.

Hřích je, že nevěří ve mne. Proti této větě kdosi položil námitku: Je přece dodnes ještě velká většina lidí, kteří v Ježíše Krista nevěří, nebo jej, jako muslimové, považují jenom za proroka a ne za Syna Božího. Všichni ti lidé tedy hřeší? To přece je nemyslitelné. Na to odpovídáme, že má výraz „hřích“ v Písmu různé odstíny. U sv. Jana to neznačí jenom hříšný skutek, ale spíš stav, ve kterém žijeme a který hříchem vznikl. V tomto stavu je člověk, jak říkají teologové, zraněn ve svých přirozených schopnostech. Zraněná noha nedojde tam, kam by došel zdravý, zraněné ruce nezvládnou určenou práci. V duševním světě je jednou z nejkrásnějších vlastností lidská mysl. Podle řeckých Otců v ní je obraz Boha. Je zaměřena na nekonečno, chce poznat všechno. Čeho všeho je schopna, nám ukazuje pokrok v technice, vědě a umění. A přece ti lidé, kteří už poznali tolik věcí, nepoznávají Boha, nečetli evangelium, neznají Krista. Jak je to možné? Vysvětlení najdeme jenom v tom, že žijeme ve stavu hříchu.

Duch usvědčí lidi ze spravedlnosti a soudu. Vysvětlení této věty, jak ji čteme v evangeliu, nám připadá málo srozumitelné: „spravedlnost, že odcházím k Otci a už mě neuvidíte; soud, že vládce tohoto světa je odsouzen“. Pokusme se je uvést do souvislosti s předcházejícím. Ve stavu hříchu, ve kterém žijeme, není na světě spravedlnost. V tom jsou všichni zajedno. Nevinní jsou často odsouzeni a zlo triumfuje na soudech světa. Bylo a je dost šlechtných lidí, kteří se bijí za spravedlnost a přáli by si, aby bylo zlo definitivně přemoženo. Podaří se to? Naděje máme pramalé. Dokazuje to všelidská zkušenost staletí. Co tedy dělat? Spokojit se s tou troškou dobra, kterou najdeme paběrkou na lánech světa? Ti, kdo přijali Ducha svatého, jsou schopni hledět do jasné budoucnosti. Kristus, který je pravda a spravedlnost, vystoupil k Otci na nebe, ale „odtud přijde soudit živé i mrtvé a jeho království nebude konce“.

Učedníci Pána Ježíše i po Kristově zmrtvýchvstání dostávají opět strach, vidí nejistou budoucnost, protože jejich Mistr je chce opustit. Pán jim připomíná, co je na zemi čeká, Pronásledování, nepochopení, nezájem, lhostejnost. Není se však čeho obávat. Duch svatý, kterého jim pošle, způsobí, že budou mít sílu nejen se vládci tohoto světa postavit čelem, ale také je uvede do celé pravdy. Důkazem toho jsou i slova autora Skutků apoštolů, evangelisty sv. Lukáše. Apoštol Pavel vyhání zlého ducha z otrokyně, která vydělávala věštěním. Její majitelé samozřejmě přišli o kšeft a tak žalují na Pavla a Silu, že šíří náboženskou propagandu a ti končí ve vězení. Zásahem Božím se však z něho dostávají, žalárník i celá jeho rodina přijímají víru v Krista a vše je úplně jinak.

STŘEDA PO 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 28. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“ (Jan 16,12-15)

Až přijde On, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. Činnost jednotlivých božských osob v díle spásy odhadujeme podle titulů, které jim v Písmu a v tradici dávají. Duch svatý je Utěšitel, Osvětitel, zde se jmenuje "Duch pravdy". Je to logické. Kristus řekl o sobě? "Já jsem pravda" (Jan 14,6). Když nám posílá svého Ducha, je to Duch pravdy. Pravda má ovšem dvě stránky: na jedné straně se hlásá, na druhé straně se má hlásané pochopit. Duch svatý je činný v prvním i v druhém případě. Nikdo nemůže mluvit Boží pravdu, leda z osvětlení Ducha. Tak mluvili proroci, takový je i hlas Církve. Ale ten hlas nikdo nepochopí, nedostane-li podobné osvětlení. Je známá ruská ikona sv. Jana Evangelisty. Má nakloněnou hlavu a poslouchá vnuknutí shůry. Co slyší, diktuje učedníku Prochorovi, který tomu rozumí a píše to do knihy. Konec konců však i té knize, tj. evangeliu, nikdo dobře nerozumí bez dalšího osvětlení Duchem.

On mě oslaví, protože z mého vezme a vám oznámí. Celá pravda je Kristus. Uznání, poznání skutečnosti je sláva. Duch svatý tedy oslavuje Krista. Je ovšem mnoho různých druhů oslavení. Nejnapadnější jsou oslavy vnější, veřejné. Ozdobí např. město a hraje hudba, protože je má navštívit hlava státu. Kristus se dočká definitivního vnějšího ocenění až na konci světa. Ale už i teď je neuvěřitelně pozoruhodné, jak jeho vliv pronikl do světa. „Když v neděli ráno slyším mručení zvonů,“ napsal zlostně F. Nietzsche, „nedovedu si vysvětlit, že je to všechno k oslavě Žida, kterého před dvěma tisíci lety ukřižovali.“ Docela jinak komentoval tento jev Napoleon, když ve vyhnanství přemýšlel o své kariéře a o

Kristu. Napsal: „Věřte mně, já se v lidech vyznám, nadchl jsem tisíce... Ale Kristus nebyl obyčejný člověk!“ Proto i jeho poznání a oslava je dílo Ducha svatého.

Oznámí vám, co má přijít. Co je skutečnost? To, co vidíme dnes, co bylo po staletí, co bude zítra? Jsme si vědomi, že čas rozsekává realitu na jednotlivé momenty, které se samy o sobě nedají pochopit. Chceme-li říci, co je český národ, musíme znát jeho minulost. Přítomné problémy pocházejí z historie. Ale daleko důležitější je vidět, kam situace vede. Všichni proto rádi slyší proroctví, i když jsou to většinou jen dohady. V jedné, a to nejdůležitější věci, však už jistou předpověď máme. Je-li Kristus smysl celých dějin, vývoj světa k němu neomylně dovede. Duch svatý dává víru a víra nás učí, že Ježíš přijde soudit živé a mrtvé a že jeho království nebude mít konce. Bláhový, kdo to zná a nepočítá s tím. Naopak ti, kdo mají Ducha svatého v srdci, žijí z naděje v toho, který je „Alfa a Omega, první a poslední, začátek i konec“ (Zj 22,13) a který ujišťuje: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou“ (Zj 22,12).

ČTVRTEK PO 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 29. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Zakrátko mě už nespátříte a opět zakrátko mě uvidíte, neboť odcházím k Otci.“ Někteří z jeho učedníků se navzájem ptali: „Co to má znamenat, co nám říká: ‘Zakrátko mě nespátříte a opět zakrátko mě uvidíte’ a ‘Odcházím k Otci’?“ Říkali: „Co to má znamenat, co říká: ‘Zakrátko’? Nevíme, co mluví.“ Ježíš poznal, že se ho chtějí tázat, a proto jim řekl: „O tom se mezi sebou dohadujete, že jsem řekl: ‘Zakrátko mě nespátříte a opět zakrátko mě uvidíte’? Amen, amen, pravím vám: Vy budete plakat a naříkat, svět se však bude radovat. Vy budete sice zarmoucení, ale váš zármutek se obrátí v radost.“ (Jan 16,16-20)

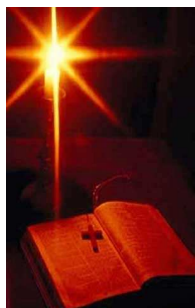
Jen krátký čas, a už mě nespátříte. Který čas je krátký a který dlouhý? Odhadujeme to podle hodiniek a podle kalendáře, ale také podle osobní dispozice. Mluví se proto o tzv. času chronologickém nebo psychologickém. Jak rychle uběhne čas v příjemné zábavě a jak je naopak dlouhá noc pro nemocného, který trpí. Od poslední večere k prvnímu zjevení Krista po zmrtvýchvstání uplynuly jenom tři dny. Časově je to krátká doba, ale pravděpodobně jim připadala dlouhou. V duchovním životě se mluví o tzv. neútěchách. Jsou to periody nebo jenom okamžiky, kdy nás Kristus psychologicky jakoby opustil. Modlitba se nám zdá zbytečná, duchovní četba nudná, liturgie nás netěší, celý náboženský svět je jakoby výmyslem.

Jak se zachovat? Ujistit se a věřit tomu, že takové zkoušky jsou jenom krátký čas. Prožili je všichni, i velcí svatí.

A zas jen krátký čas, a uvidíte mě. Po dnech velikonočního týdne přišly dny velkých a radostných setkání se Zmrtvýchvstalým. I v duchovním životě bývá podobný rytmus. Po neútěše se dostavuje opačný stav útěchy. Všecko dobré se najednou zdá snadné, modlitba těší, roste chuť pokračovat v lásce. Máme si důvěřovat? Duchovní autoři radí, abychom se v takových chvílích raději pro velké změny nerozhodovali. Je tu nadšení, které pak pomine. Ale zase nemáme být Pánu Bohu nevďeční za posilu, kterou nám v těchto chvílích

dává. Je to cosi jako příjemné zastavení a krátký odpočinek při výstupu na horu. Nesmí se zapomenout, že je cesta ještě daleká. Stoupání bude za nějaký čas zase únavné. Ale takový je rytmus v životě. Kdo mu přivykne, najde radost i v těch změnách.

Odcházím k Otci. Zkušenost z hor nám přiblíží i jinou životní zkušenost. Z údolí k prvnímu úpatí hory nebývá cesta příkrá, ale zdá se zdlouhavá. Pak je příkřejší a únavnější. Poslední etapa bývá nejtěžší, ale turista tu většinou zrychluje krok a nechce se ani na chvilku zastavit. Vidí totiž už vrcholek a ten pohled je silnou pobídkou. I v našem životě na zemi nebývají poslední stadia lehká. Věk přináší nemoci, práce zklamání. Ale začíná se naopak vidět cíl: odcházíme k Otci. Stařecké obličej zbožných lidí mívají zvláštní kouzlo. Klasičtí portrétisté je rádi zobrazovali na plátně nebo v kameni. Jsou to neklamné črty utrpení a přitom současně jas vidění blízkého cíle. Čas se opravdu stává krátkým a věčnost je blízko.

PÁTEK PO 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 30. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, amen, pravím vám: Vy budete plakat a naříkat, svět se však bude radovat. Vy budete sice zarmouceni, ale váš zármutek se obrátí v radost. Žena, když rodí, má zármutek, protože přišla její hodina. Když však porodí dítě, nemyslí už na bolesti pro radost, že přišel na svět člověk. Tak i vy nyní máte zármutek. Ale zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme. V ten den se mě už nebudete na nic ptát.“ (Jan 16,20-23a)

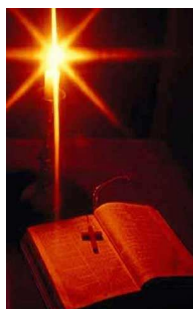

Vy budete plakat a naříkat, svět se bude radovat. Nikoho nepotěšíme, když mu předpovíme, že bude plakat. Jedna indická moudrost zní: "Plakals, když jsi se narodil. Ale všichni okolo se smáli. Žij tak, aby ses v hodinu smrti ty smál a ostatní plakali." Pláč novorozeného dítěte, jak říkají, je přirozená reakce na nové prostředí. Vyskytuje se proto častěji v životě: když se odchází z domova, když se nevěsta vdává, když jde dítě poprvé do školy apod. Okolostojící se tomu často smějí. Ať si každý své změny statečně prodělá! Smích může být i jízlivý, když tu je radost ze škody druhého. Ale i v tom případě říkáme: "Zvykni si i nato, nic si z toho nedělej!" Stát se opravdu křesťanem znamená ne jednu, ale mnoho vážných změn v životě. Jsou tím radikálnější, čím vážněji se bere následování Krista. Proto si musíme zvyknout, že to s sebou přináší těžké chvíleky.

Žena, když rodí, má zármutek, protože přišla její hodina. Přirovnání k pláči rodící ženy je velmi vhodné. V tomto případě jde opravdu o velkou změnu, o vznik nového života. Změny v křesťanském životě jsou také životní, jsou částí nového života v Kristu. Svého času se mluvilo mnoho o tzv. metodě bezbolestného porodu. Má to být psychologická příprava ženy, aby svůj okamžik přijala jako přirozený, bez bázně a s jistou radostí. Znovu se k ní vracela jedna francouzská skupina věřících, kteří se snaží žít pospolu, jako v pravé křesťanské vesnici. Pokoušejí se to dělat takto. Při hodině porodu se nerozžihají zbytečně

světla, jen lampička před obrazem Panny Marie. Muž drží ženu za ruku a recituje s ní modlitby. Dítě, které přijde na svět, ponoří do vlažné vody. Prý jsou to krásné chvíle a bez pláče. Podaří se vždycky? Těžko říci. Ale odpovídá to psychologické zkušenosti: změna, kterou přijímáme jako přirozenou, přestává bolet. Růst v duchovním životě je přirozený. Přeměňuje tedy pláč v radost.

Když však porodí dítě, nemyslí už na bolesti pro samou radost. Jsou všechny minulé rány zaceleny? Některé jsou i po letech živé. Prožité zklamání, hrubá urážka, životní nezdar se vracejí do paměti stále s ostnem. Naopak vypravujeme jako žert příhodu o tom, jak jsme ztratili peněženku i s dokumenty a jak jsme ji nato našli beze škody. Ještě radostnější je vzpomínka studenta, jak se zpotil u zkoušky, která skončila nejlepší známkou. Přeměnu bolesti v radost tu tedy působí vědomí, že bylo utrpení k dobrému, že mělo šťastný výsledek. V jednom nacistickém policistovi se prý čas od času probudil kousek srdce a těšil vězně: „Nic si z toho nedělejte, budete mít brzy po tom.“ Slabá útěcha, ale přece ji někteří přijímali. Útěchy, které dává Kristus, jsou ovšem jiného rázu. I on ujišťuje, že bolesti života na zemi brzy skončí, ale ne smrtí beznadějnou, rozpadem v nicotu, ale sama bolest se stává krokem do nového radostného života.

SOBOTA - 31. KVĚTNA 2025 - SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: "Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!" Maria řekla: "Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky." Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů. (Lukáš 1,39-56)

Požehnaná ty mezi ženami. Často se vyskytuje v Bibli požehnání. Je to opak zlořečení. Už v samém počátku Genese se s tím slovem setkáváme. Bůh stvořil ryby v moři, ptáky ve vzduchu. Viděl, že je to dobré. Tedy je požehnal (Gn 1,22). Proto rostou a stále se množí. To požehnání Boží jim dalo plodnost. Důrazněji se to opakuje při stvoření člověka. „Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji!“ (Gn 1,27-28). Nyní oslovuje Pannu Marii jako nejvíc požehnanou ze všech žen. Její plodnost dosahuje vrcholu, protože zrodí samého původce života. Ale tím se stává i nejpodobnější Bohu Otci,

který od věčnosti rodí Syna. Mateřství je samo v sobě největší div přírody. V souvislosti s mateřstvím Panny Marie se stává odleskem tajemství Boha samého a jeho vnitřního života.

Dítě se mi v lůně radostně pohnulo. Někteří duchovní autoři, když mluví o tomto verši evangelia, užívají výrazu „mateřství apoštolské“. Tradice věří, že byl sv. Jan Křtitel posvěcen v lůně své matky při příchodu Panny Marie. Plyne to z všeobecného principu: Kdo je sám posvěcen, posvěcuje ty, s kterými přichází do styku. Židovský filosof z doby Kristovy Filon Alexandrijský rozebírá větu, která se tehdy ve školách vysvětlovala jako začátek moudrosti: „Poznej sám sebe!“ Které poznání sebe je nejdůležitější? Filón

odpovídá: Není to poznání svého těla, lékařské, ani poznání psychologické, ale poznání morální. Poznej, co jsi schopen udělat a čím se můžeš stát. I on, ačkoli není křesťan, poznal z četby Starého zákona, že největší důstojností člověka je přijmout Boží Slovo, stát se Božím a posvětit celý svět.

Blahoslavená, která jsi uvěřila. Když mluví teologové o Bohorodičce, rozlišují mateřství fyzické a morální. Fyzické znamená tělesné, viditelný příchod na svět. Je to fyziologický pochod. Mateřství morální je duchovní skutečnost. Uskutečňuje se na prvním místě ve víře. Víra totiž znamená přijmout Boží myšlenku, vzít ji za svou. Boží myšlenky jsou plodné, stávají se zdrojem inspirací. Nejlépe to vidíme z protikladu. Špatnými a neužitečnými myšlenkami se zamotáváme jako do klubka vlastní neužitečnosti, jsme nespokojeni, rozrušeni. Myšlenka Boží nás naopak postaví na nohy, dává nám iniciativu a sílu. Často mění i život. Sv. Antonín Poustevník, když byl ještě mladý, zaslechl v kostele četbu Písma: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým!“ (Mt 19,21). I my to čteme a slyšíme, ale obvykle to necháme projít. Sv. Antonín vzal tu myšlenku za svou a celý život se tím změnil. Maria přijala s vírou slova naděla a stala se Matkou Boží.

Velebí má duše Pána. Na první pohled je vidět, že „píseň Panny Marie“ je většinou ohlasem starozákonních modliteb a žalmů. K matce Boží se vztahují všechny přísliby, které Bůh dal lidem. Je to tedy pěkný příklad, jak se máme modlit žalmy a jiné psané modlitby i my. Vztahujeme na sebe to, co prožívali jiní, a to právem, protože to bylo psáno z Ducha svatého. Židé se učili žalmy z paměti. V prvních dobách křesťanských patřilo učení žalmů ke katechismu, k přípravě na křest. I v dnešní době je užitečné nejenom recitovat žalmy, ale umět jisté verše z paměti. Ty se pak mohou použít v různých okolnostech života. Dávají formu našim vlastním citům, cítíme tu příbuznost mezi Písmem a vlastní duší. Recitování žalmů se od nejstarších dob považovalo za ochranu mysli proti záplavě špatných a neužitečných myšlenek.

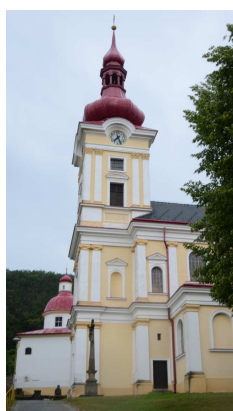
Vzhlédl na ponížený stav své služebnice. Tento verš vyjadřuje hlavní obsah hymnu. Panna Maria tu jakoby vyložila smysl celého svého života. Je největší světice, královna andělů, mučedníků, vyznavačů. Ale v čem je její opravdová velikost? Neumřela jako mučednice, nemáme zprávy o tom, že by se postila, nevedla osamělý život v klášterní samotě, nekázala víru nevěřícím. O všech takových skutcích máme krásné zprávy ze života tisíců světců v dějinách církve a těmito vnějšími projevy svatosti ji ostatní převýšili. A přece ji nikdo nepředčil v jednom, tj. v pokoře. Celý její život byl uskutečněním slova, kterým odpověděla andělu: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Pokora znamená

dát místo, aby v nás mohl být činný sám Bůh. Je to odlesk vnitřního života samého Boha. Syn koná celou vůli Otce, a právě proto je Synem Božím. V Apoftegmatech Otců se vypravuje rozhovor ďábla s mnichem. Zlý mu říká: „Ty vstáváš brzo, já vůbec nespím. Ty se postíš, já nejím nic. Jedno však nemohu: být pokorným.“ Proto nazývají pokoru kořenem všech křesťanských ctností.

Nebot' velké věci mi učinil ten, který je mocný. Mnoho o tom nepřemýšlíme. Ale při pozorném čtení těchto textů nám neujde jakási nesouvislost, různost dvou postav. Panna Maria tu vystupuje jako nejponíženější služebnice Boží a hned nato dodává: „Budou mě blahoslaviti všechna pokolení.“ Mohou mít pokorní lidé tak vysoké mínění o sobě? Kdybychom chtěli tuto otázku řešit jenom lidskýma očima, museli bychom zvolit jakýsi kompromis. K tomu radili antičtí mudrci, když doporučovali i zde zlatou střední cestu, míru: nemyslet si o sobě příliš mnoho, ale zase ne tuze málo, nemít pocity ani nadutosti ani méněcennosti. Řešení křesťanské je jiné. Sv. Augustin přirovnává pokoru ke stromu: čím hlouběji jdou kořeny do země, tím výše se zvedá koruna k nebi. Ten, kdo se v Božích očích poníží, stává se okamžitě velkým, protože ho Bůh zahrne svými dary.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

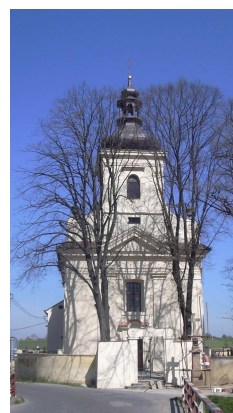
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz

BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (4. 5. 2025)

**PUSTIMĚŘ: 4.200,-Kč; DRYVICE: 2.750,-Kč; PODIVICE: 2.250,-Kč; TOPOLANY: 950,-Kč
Pán Bůh odplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.**

SVATÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE (5)

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

ŠESTNÁCTÉ STOLETÍ

Svatý rok, slavený v roce 1525, tvořil kontrast k Roku, který na počátku století s takovou slávou zahájil papež Alexandr VI. Poměry v církvi a ve světě měly zcela jinou tvář. Na stolci svatého Petra byl papež Klement VII. z florentského rodu Medici, jehož otec Julián byl kdysi před jeho zraky úkladně zavražděn při bohoslužbách ve florentské katedrále.

Papežem se stal 18. listopadu 1523, pět let poté, co Martin Luther zahájil ve Wittenberku »reformu« církve halasným přibitím svých tezí na dveře zámekské kaple. Ve Švýcarsku v Curychu prováděl svou reformu kněz Ulrich Zwingli. Papež nebyl schopen čelit tak těžké situaci a nemohl ani zmenšit její následky. Vyhlásil Svatý rok v okamžiku, kdy v Curychu se ženil Zwingli a v Německu se chystal k sňatku Martin Luther s cisterciáckou mniškou Kateřinou z Bumu. Tragický odpad celých zemí od církve, bázeň před svoláním koncilu, který by provedl reformu církve, politické vydírání francouzského krále Františka I. a císaře Karla V. učinily z tohoto papeže jednu z nejsmutnějších postav na papežském stolci a »nejnešťastnějšího ze všech papežů«.

Milostivý rok, který zahájil 24. prosince 1524 otevřením Svaté brány, jak se zdá, poprvé v dějinách zlatým kladívkem, byl pouhým stínem předešlých Svatých let. Obřad otevření byl strohý a důstojný, neboť papež byl povahou zdrženlivý a oddával se skutkům kajícím, zvláště postu. Jediný zaznamenaný incident je rvačka o cihly, která se strhla mezi lidmi po otevření Svaté brány.

Slavní poutníci

Tentokrát chyběli v Římě poprvé mimo Čechy i poutníci z jiných zaalpských zemí, jež se staly obětí Reformace, ale zato větší horlivost než jindy ukázali Římané, kteří vykonali předepsané pouti i vícekrát, často bosi. Na ulicích bylo možno vidět procesí zpívající žalm »Miserere«.

Klement VII. dal razit k Svatému roku, jak to dělali i jeho předchůdci tři zlaté mince. Na největší z nich byla zobrazena se svatým Petrem a Pavlem Svatá brána, jež se pak objevovala na bronzových jubilejních medailích. První jubilejní mince dal razit už papež Mikuláš V. v roce 1450.

Tento Svatý rok je možno nazvat jubilejním rokem umělců a humanistů: připutoval Pietro Bembo, Jacopo Sansovino i Benvenuto Cellini, který nemohl najít zpovědníka na rozhřešení z jistých svých hříchů, a když byl rozhřešen během Svatého roku papežem, často pak přijímal svátosti. Také Nicoló Macchiavelli byl v onom roce v Římě. Připutoval i svatý Kajetán z Thiene, jeden z pozdějších zakladatelů řádu theatinů, který hrál nemalou úlohu při provádění mravní obrody církve.

Svatý rok 1550

Na rok 1550 vyhlásil Svatý rok 20. května 1549 papež Pavel III., ale zemřel už 10. listopadu a novým papežem byl zvolen až 8. února 1550 kardinál Giovanni Maria del Monte, který si zvolil jméno Julius III. Dva dny po volbě vydal tedy novou bulu a se zpožděním otevřel téhož dne Svatou bránu. Řím už byl naplněn nedočkavými poutníky, většinou z italských krajů. Ti byli i svědky papežovy slavnostní korunovace a slavnostního průvodu přes Řím do Lateránské baziliky; průtrž mračen ale rozehnala průvod a papež se rychle skryl do konventu u baziliky sv. Marka, odkud mohl vyjít až příští den.

Záhy Julius III. zajistil zásobování města obilím, které byl povinen tradičně ze Sicílie zaslat Svatému stolci císař Karel V. Majitelům hospod uložil zvláštní daň na udržování ulic a cest. Poutníkům pak dal otevřít jako veřejný park svou vinici a sad, aby se tam nadýchali čerstvého vzduchu. Tam také mohli zdarma získat ovoce, jež tam rostlo: bylo jim rozdělováno podle zásad vyrytých na mramorové desce.

Toto Milostivé léto mělo radostnější ráz nejen proto, že první údobí Tridentského koncilu - začal r. 1546 - se právě uzavřelo a nový papež byl rozhodnut v něm pokračovat a dílo obnovy církve dokončit, ale i proto, že v Římě samém byl zřetelný obrat k větší vroucnosti duchovního života.

Pomoc poutníkům

Svatý Filip Neri, tehdy ještě laik, rozšířil a propagoval takzvanou pouť do sedmi bazilik během jednoho dne, jež se stala velice oblíbenou; dále založil bratrstvo nazvané Trinità dei Pellegrini, na hmotnou pomoc poutníkům. V Římě sice bylo dosti národních hospiců, ale tam se uchylovali jen poutníci příslušného národa a ubytování v soukromých domech nebylo vždy pro chudé poutníky snadné. Proto se sedmnácti společníky získal svatý Filip dům za peníze získané od svých šlechtických přátel a se štědrá finanční výpomocí papeže. Tam ubytoval a zdarma hostil chudé poutníky, zvláště unavené a nemocné bez rozdílu národnosti. Podnítil i římské patricijské rodiny, aby pomáhali poutníkům. Mladí římsští patriciové zvali k sobě na jídlo poutníky, dámy poutnice. Římské dámy dokonce udržovaly během Svatého roku hospic, v němž samy obsloužily asi 600 poutnic.

Také zakladatel jezuitů sv. Ignác z Loyoly se duchovně staral o poutníky a během Svatého roku složil v Římě řeholní sliby pozdější jezuitský generál a světec sv. František

Borgia, syn vévody z Gandie. A v římských kostelích uchvacoval poutníky svou výmluvností další jezuitský kazatel P. Lainez.

I tento Svatý rok byl jubileem umělců. V krátkosti nelze vypočítat všechny. Nejváženější z nich byl staříčkový, už těžce chodící Michelangelo Buonarroti, který, jak vypráví jeho spolupoutník a kolega Giorgio Vasari, chtěl »pokorně a jen z lásky k Bohu a z úcty ke knížeti Apoštolů pro spásu své duše« vykonat předepsaný počet pobožností v bazilikách, a to pěšky. Až jednoho dne zrána mu papež, pohnut jeho zbožností, sám dovolil, aby vykonal pout' sedmi bazilik na koni.

Španělský císař a francouzský král jako obvykle poslali jen své vyslance, ale osobně připutovali vévodové z Urbina a z Ferrary, aby získali odpuštění. To rozšířil papež i na vojáky, tehdy bojující proti pirátu Draguttovi u severoafrického pobřeží pod vedením admirála Andrey Dorie, vyslaného tam císařem Karlem V. Zpráva o jubilejních odpustcích způsobila na lodích takové nadšení, že se vojáci hned zpovídali několika přítomným kněžím. Krátce nato byli piráti poraženi.

Typické pro onu dobu je také vyhlášení prvního seznamu zakázaných knih protestantských reformátorů papežem během Svatého roku.

Svatý rok 1575

Nade všechny Svaté roky šestnáctého století však vynikl ten, který slavil v roce 1575 papež Řehoř XIII. Toto Jubileum je počátkem nové epochy v dějinách církve, již bylo možno v roce 1550 jen tušit. Jím jakoby začínala skutečná duchovní obnova církve, započatá Tridentským koncilem, ukončeným před více než deseti lety a prováděným svatým papežem Piem V., který zemřel 1. května 1572.

Jeho nástupce Řehoř XIII. byl kdysi právním odborníkem Tridentského sněmu a knězem se stal ve zralém věku. Svatým rokem takřka začínal svůj pontifikát a jím chtěl přesvědčit zvláště dosud nedůvěřivé zaalpské katolíky, neustále ovlivňované reformační propagandou, že obnovu církve nejen bral vážně, ale že ji chtěl se vši energií provádět.

Svatý rok vyhlásil 10. května 1574. V listopadu silně promluvil kardinálům do duše a vyzval je k způsobu života a k vymýcení nezřízených žádostí a špatných zvyků v jejich osobním životě, a přitom poukazoval na smutnou situaci vzniklou v církvi protestantskou a reformní revoltou. Chtěl celému světu dokázat vlastním příkladem, že pominula doba Alexandra VI., Klementa VII. i Pavla III.; a ukázat, že na místo zpohanštělého humanismu se znovu vracela skutečná křesťanská víra a zbožnost. To pak dostatečně ukázal Svatý rok.

K jeho otevření si papež povolal z Milána světce kardinála Karla Boromejského, který měl v úmyslu vykonal si pout' až na podzim. Nejel v kočáře, ale po způsobu drobných šlechticů na koni, ač byl churavý. Do Říma dojel tak, že ho nikdo neočekával a ubytoval se hned v klášteře přísných kartuziánů.

Při otvírání Svaté brány na vánoční předvečer byl přítomen. Při papeži stál také bavorský kníže Arnošt a mladý pruský vévoda Karel Fridrich z Kleve, který brzy nato v Římě zemřel. Pout' svatého Karla popisuje očitý svědek doktor Pietro Giussani takto:

»Začal navštěvovat stanovené kostely vždy pěšky, někdy bos. Bral sebou své průvodce a kráčeli po dvou. velmi pokorně a usebraně celou cestu a nahlas nebo tiše se modlili. On sám byl tak spojen s Bohem, že se nedál ničím vyrušit. Když náhodou potkal preláty nebo

knížata, nepřerušil modlitbu a jen smeknul, jak to například učinil vévodovi z Parmy Ottaviovi Farnese, který mu byl velmi oddán a byl dojat tímto příkladem. Řekl, že se tehdy naučil jak navštěvovat sedm kostelů.«

Papež Řehoř XIII. naplánoval velmi pečlivě slavení jubilejního roku. Jednak diplomatickou činností zajistil mír. Generálním představeným řádů dal příkaz, aby do Říma povolali nejlepší kazatele. Zakázal také karneval, který se tehdy nehodil do kající nálady, jež v Římě zavládla. Stanovil nejvyšší dovolené ceny za ubytování a jídlo a poutníci nesměli být vypovídáni z hospiců. Cesty, spojující sedm bazilik, dal upravit nebo vystavět, městské ulice dal vydlážit a po městě dal zřídit třicet nových fontánek, aby nechyběla čerstvá voda.

Papež příkladem

3. ledna se naskytl poutníkům nezvyklý pohled: 75-letý papež se po třídním postu zbožně vyzpovídal a po mši svaté si sám vykonal jubilejní pouť do čtyř bazilik. Vkleče se dlouho modlil před Svatými branami, pak v kaplích Nejsvětější svátosti a před oltáři určenými k získání odpustků. Když dospěl k Ostijské bráně na cestě k bazilice sv. Pavla, sestoupil z nosítek a spolu se zástupy poutníků šel asi dva kilometry pěšky do baziliky. Jeho příkladu pak následovalo mnoho kardinálů, biskupů a římských i cizích prelátů.

Během Svatého roku papež sám trávil mnoho času ve zpovědnici, kde zpovídal poutníky. Během tohoto Svatého roku se poutě do Říma konaly organizovaně. Procesí odcházela s biskupy, nebo aspoň s jejich požehnáním hromadně z místních katedrál s kříži a korouhvemi. I mor, který řádil v římském okolí se onen rok městu zcela vyhnul.

Poutníků přišlo mnoho: i z Arménie, z Arábie a ze Sýrie. Bratrstvo pro pomoc poutníkům, založené během minulého Svatého roku svatým Filipem Neri, dostávalo měsíčně od sv. Karla Boromejského 25 skudů a přispívali i jiní kardinálové. Mezi zářím 1574 a květnem 1575 dalo přístřeší a pohostilo 96.848 poutníků. Pod vedením svatého Filipa obsluhovali členové tehdy už velmi početného bratrstva poutníky, myli jim nohy a obsluhovali je při stole. Bylo mezi nimi mnoho mladých římských kavalírů a šlechticů.

Když ve vánoční ráno papež Řehoř XIII. uzavíral Svatou bránu v dosud staré předsíni Konstantinovy baziliky svatého Petra, nad níž se rýsovaly grandiózní zdi nedokončené Michelangelovy kupole, lid shromážděný na náměstí vítal papeže nadšeným voláním: »Ať žije papež Řehoř«; vyjadřoval tak svou radost nad tak šťastným průběhem Svatého roku, který zahájil duchovní obnovu v církvi, už po půl století úmyslně špiněné pomluvami těch, kteří se cítili povoláni ji napravit, takže poprvé po mnoha letech pocítovali hrdost a vděčnost nad tím, že jsou katolíci.

/pokračování příště/

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Ovečkin: „Na Zem mě poslal sám hokejový bůh.“
Jágr: „Nevím o tom, že bych ho někam posílal.“

II.

Do školy přijde inspektor. Ptá se žáka, jestli ví, proč je osa glóbusu šikmá. Žák v rozpacích odpoví, že on to neudělal. Inspektor vyzve tedy učitele, aby to žákům vysvětlil. Učitel zrudne a praví: „Opravdu je to tak, pane inspektore, dostali jsme ten glóbus takhle už z obchodu.“ Rozčilený inspektor pak vypráví celou záležitost řediteli. Ten vybuchne: „Stokrát jsem tomu učiteli říkal, aby nenakupoval u Žida!“

III.

Co neměl Adam v ráji? - Volební právo.

IV.

Potká věřící ateistu a ptá se: „Opravdu jste ateista?“ Ateista na to: „Jako že je Bůh nade mnou!“

V.

Dvě staré sousedky nad hrobem: „Upřímně s tebou soucím, Božko, ten tvůj ještě nemusel umřít tak brzo...“ - „Věru nemusel, léků měl ještě aspoň na týden...!“

VI.

Zahraniční turista zabloudil v lese až narazil na salaš. Ptá se bači: „Do you speak English?“ - Nic. „Sprechen Sie Deutsch?“ - Nic. „Parlez-vous francais?“ - Zase nic. „Habla Usted Español?“ - Nic. Turista znechuceně mávnul rukou a odešel. Jeden z valachů říká bačovi: „Bačo, turistický ruch se rozmáhá, neměli bychom se také naučit nějaký ten cizí jazyk?“ „A naco? Podívej, ten jich uměl pět a stejně mu to bylo k ničemu!“

VII.

Přijde student práv ke státním zkouškám, posadí se a examinátor mu dá otázku: „Tak mi vysvětlete, co je to podvod.“ - „Podvod je, když mě teď necháte propadnout.“ Examinátor vyletí: „Cože!?“ - „No podvod je přece, když zneužijete nevědomosti druhého k tomu, abyste ho poškodil.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 18. - 25. května 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 18. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SV. JAN I., PAPEŽ A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana JANSKÉHO, manželku, syna Zdeňka, rodiče z obou stran a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Josefa CHYTILA, manželku, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	za +rodiče KROMBHOLZOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 19. května	PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za dar předávání víry v našich rodinách a ochranu Panny Marie
ÚTERÝ 20. května	SV. KLEMENT MARIA HOFBAUER, KNĚZ SV. BERNARDIN ŠIENSKÝ, K.	PODIVICE 8.00	za + rodiče ŠÉNOVY, DRAGONOVY a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 21. května	SV. KRYŠTOF MAGALLANES, KNĚZ A DRUHOVÉ, MUČEDNÍCI	DRYSICE 18.00	na poděkování Trojjedinému Bohu za záchranu života
ČTVRTEK 22. května	SV. RITA Z CASCIE, ŘEHOLNICE	PODIVICE 8.00	ke cti svaté Rity, patronky nemožného, za uzdravení syna a zete
PÁTEK 23. května	PÁTEK PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jana STRATILA, manželku, zete a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 24. května	PANNA MARIA, POMOCNICE KŘESŤANŮ		
NEDĚLE 25. května	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SBÍRKA NA PRONÁSLEDOVANÉ KŘESŤANY SV. BÉDA CTIHODNÝ, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE SV. ŘEHOŘ VII., PAPEŽ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Marii ŠEDOVIČOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží pomoc pro šest rodin
		PODIVICE 11.00	za + Bohumila MARÁKA, manželku, syna a zete
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30

POŘAD BOHOSLUŽEB: 25. května - 1. června 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 25. května	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SBÍRKA NA PRONÁSLEDOVANÉ KŘESŤANY SV. BÉDA CTIHODNÝ, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE SV. ŘEHOŘ VII., PAPEŽ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Marii ŠEDOVIČOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží pomoc pro šest rodin
		PODIVICE 11.00	za + Bohumila MARÁKA, manželku, syna a zete
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 26. května	SV. FILIP NERI, KNĚZ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Jana PŘIKRYLA, dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu KOLENIČOVU	
ÚTERÝ 27. května	SV. AUGUSTIN Z CANTERBURY, BISKUP	PODIVICE 8.00	za + rodiče ŠÉNOVY, DRAGONOVY a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 28. května	STŘEDA PO 6. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
ČTVRTEK 29. května	SV. PAVEL VI., PAPEŽ	PODIVICE 8.00: za živou a zemřelou rodinu CHARVÁTOVU, MAHDALOVU, ŠUSTKOVU a VELECKOU	
PÁTEK 30. května	SV. ZDISLAVA SV. JANA Z ARKU, PANNA	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu MUSILOVU, KÜHNDLOVU a duše v očistci
SOBOTA 31. května	SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za uzdravení syna a zete
NEDĚLE 1. června	SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ SV. JUSTIN, MUČEDNÍK PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa KOMÁRKA a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	na poděkování za 25 let manželství a ochranu Svaté Rodiny pro rodinu HODINKOVU
		PODIVICE 11.00	za + Irenu KOČVAROVOU a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU
		TOPOLANY 18.00	za děti ve farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30